

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

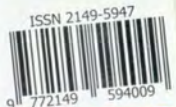
maksat çizgili olsun..

OTLAK

KARA MIŞ

ORHAN PAMUK • REWHAT • HAKAN GÜNDAY
EMRE ORHUN • HAKAN BIÇAKCI • CEM ÖZÜDURLU
SİNEM SAL • GÖKÇE ERVERDİ • ALİ LİDAR
GENÇAY AYTEKİN • NERMİN YILDIRIM • ALİ ÇETİNKAYA
YEKTA KOPAN • MAHİR ÜNSAL ERİŞ • TURGUT YÜKSEL
ANGUTYUS • SİNAN TAŞCI • SİDDİK AKBAYIR
HALİL İNCESU • BİROL TEZCAN • MUSTAFA YURT
AFŞİN KUM • MAM CİCİ • ÖMER GÖKSEL
TEVFİK MERKUT • ÇAĞDAŞ LURAL • İLKAY SALTİK

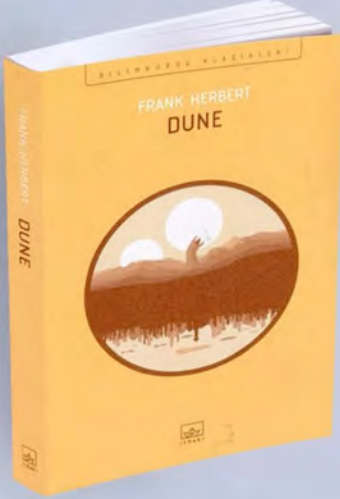

SAYI 02
OCAK 2016
FİYATI 8 TL
KKTC FİYATI 9 TL

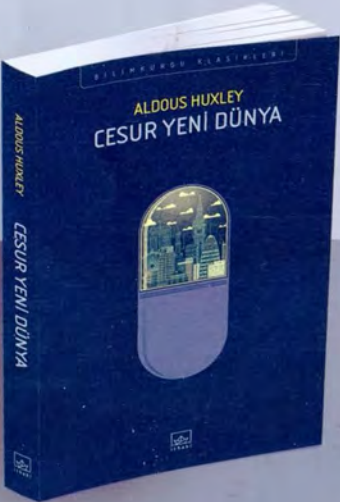

ithaki

BAŞKA DÜNYALARIN ŞARKILARI

BİLİMKURGU KLASİKLERİ

"Yeterince ilerlemiş bir teknoloji,
büyüden ayırt edilemez."

DERSİMİZ GERÇEK BİR HİKAYEDEN İLHAMLA GELİNİŞTİRİLMİŞTİR ANATOMİ

1945 KIŞINDA TUNCELİ'NİN
KÜÇÜK BİR NAHIYESİNE
ÖĞRETMEN OLARAK ATANDIM.

ARABA KARLA KAPLI VADİLERİN ARASINDAN GÜÇLÜKLE
İLERLİYORDU. AĞAÇLARIN DALLARINI, YAŞLI BİR KADINA
AĞIR GELEN BEYAZ SAÇ ÖRGÜLERİ GİBİ EĞEN BUZ
SARKITLARINI... SUYUN NE DENLİ SOĞUK OLDUĞUNU
AKISINDAKİ DONUKLUKTAN ANLAYABİLECEĞİNİZ
MUNZUR ÇAYINI İZLEYEREK KÖYE VARDIK.

OKUL, KÖYÜN HEMEN AŞAĞISINDA
BOSTANLARI AYIRMAK İÇİN DİKİLEN
KAVAKLARIN SIRTINI DÖNDÜĞÜ
ESKİ BİR TARLANIN ÜZERİNDEYDİ.

KÖYÜN MUHTARI GELECEĞİMİZİN
HABERİNİ ALMIŞ, OKULUN ÖNÜNDE
BENİ BEKLİYORDU.

Yazan ve Çizen: Rewhat

BENDEN ÖNCEKİ ÖĞRETMEN
3 AY TAHAMMÜL EDEBİLMİŞ
ÇETİN ŞARTLARA. SONRASINDA
İSTİFASINI VERMİŞ.

BU "ÇETİN ŞARTLAR"LA NEYİ
KASTETTİĞİNİ, BENİ ELAZIĞ'DAN ALIP
TUNCELİ'YE GÖTÜRMEKLE GÖREVLİ
ASKERE SORDUYSAM DA TATMIN
EDİCİ BİR CEVAP ALAMADIM.

NE DİYİYİM
ÖĞRETMEN BEY!
KURDU-KUŞU BİTMEZ
BURANIN...

BELKİ
YENİ ŞEYLER
ÖĞRENMEK ZOR
GELMİŞTİR BİR
ÖĞRETMENE...

ASKER BENİ BIRAKTIĞI GİBİ OTOMOBİLDEN İNMEYEN,
BİR ALLAHAİSMARLADIK BİLE DEMEDEN BASIP GİTTİ.

HOS
GELMİŞSİNİZ!

VRROOM

ÖĞRETMEN?

EYET! YENİ
ÖĞRETMEN
BARBAROS
KARABAY.

MUHTAR
CAFER
DOĞAN.

ÇOK
MEMNUN
OLDUM
CAFER BEY.

BİR ŞEY
DEMEDİ...

SARMA SİGARASINI
ÇAPLITLARLA SARIP
SARIMALADIĞI YÜZÜNE
GÖTÜRDÜ...

DERİN BİR
NEFES ÇEKTİ...

GRI, ÖLÜ BİR
KUŞU ANDIRAN
BIYIKLARINA
YAPISMIŞ
KARLAR ERİDİ.

RICAM ÜZERİNE OKULUN İÇİNE BİR GÖZ ATTIK. DERİME ÇATMA PENCERELERİ YARIYA KADAR KAR TUTMUŞ, YEKPARE TEK BİR SINIFTAN OLUYORDU. ORTASINA SOBA KURULMUŞ, BORUSU HIÇ BÜKÜLMEDEN TAVANA TUTTURULMUŞTU!

DUVARLAR
TASTIR! SOBA YANDI
MI AHIR GIBİDİR!

SICAK OLUYOR MU
BURASI?

DESENİZE BENDEN
ÖNCEKİ ÖĞRETMENİN
SİKINTISI SOĞUK
DEĞİLMİŞ!!!

BUYUR?

BOS VERİN,
MANASIZ
LAKIRDILAR İSTE...

BURADA
İŞİMİZ YOKSA
KALACAGINIZ
YERE
GÖTÜREYİM,
YERLEŞİN!

MEMNUN
OLURUM.

OKULUN ARKASINA KURULMUŞ
TEK KATLI ÖĞRETMEN EVİNE
GİTTİK.

SİZ
GELMEZDEN
EVVEL
SOBANIZI
YAKTIM.

SADECE SOBAYI YAKMAMIŞTI, ÜZERİNE ÇAY DA KOYMUŞTU.
HEMEN SOBANIN YANINA KURULMUŞ YER SOFRASINDA
YİYECEK ÖTEBERİ DE VARDI.

UZUN YOL GELDİNİZ, AÇSINIZDIR.
YİYİN, İÇİN, DİNLENİN. BEN KÖYE
GECEM ARTIK...

ÖĞRETMENİN
GELDİĞİNİ
HABER EDEM!
SABİLER KAÇ
VAKİTTİR
MERAKTADIR.

CEBİMDEN BİRAZ PARA
ÇIKARIP MUHTARA UZATTIM.

LÜTFEN KABUL
BUYURUN. BUNCA
ZAHMETE
GİRDİNİZ!

BUNLAR BİZDEN ÖĞRETMEN
BEY. AFİYET OLSUN!

CAMIN BUĞUSUNU SIYIRDIM. KÖYE DOĞRU GİDEN MUHTARI, BUHARI
TUTAN BİR TREN GİBİ GÖZDEN KAYBOLLUNCAYA DEK SEYRETTİM.

GECEİN İSSİZLIĞI, KARIN UÇSUZ BUCAKSIZLIĞI
VE KURTULARIN UZAK ULUYUŞLARI DIŞINDA ŞARTLAR
BAŞ EDİLMEMEYEC KADAR CETİN DEĞİLDİ.

BENDEN ÖNCEKİ ÖĞRETMENİ, BU KUTSAL
MESLEĞİ İCRA ETMEKTEN ALIKOYAN ŞEYİN
NE OLABİLECEĞİNE DAİR KAFKA YORDUM
BİR MÜDDET.

BİR NETİCE
ALAMAYINCA
VAZGEÇTİM.

YANIMDA GETİRDİĞİM KİTAPLARDAN
BİRİNİ SEÇİP OKUMAYA KOYULDUM.

GAZ LAMBASININ ALEVİ SAYFALARIN ÜZERİNDE
TİTRESİRKEN, BANA O GECE NEDENSE ÇOK ANLAMLIL
GELEN BİR CÜMLENİN ALTINI ÇİZDİM.

Ben sayımda yaşıyor
görünüp de ölmüş olan
köylüleri satın almak
istiyorum.

LIYIMUŞUM.

ERTESİ GÜN ERKENDEN
HAZIRLANIP ÖĞRENCİLERİMİ
BEKLEMeye BAŞLADIM.

ÇOK GEÇMEDEN
KÖYDEN OKULA
İNEN YOKUŞTA
KÜÇÜK KARALTI-
LAR BELİRMEYE
BAŞLADI.

BATA ÇIKI İLERLEDİKLERİ
YOLDA, SAĞDA SOLDA
GÖZLERİNE İLİŞEN ÇALI ÇIRPIYI
DA YÜKLENMEYİ İHMAL ETMİ-
YORLARDI. SOBA İÇİN ÇİRA
TOPLUYORLARDI. BİR ÖĞRET-
MEN, "ÇEFAKÂR BİR ÖĞRENCİ-
DEN BAŞKA NE İSTEDİ Kİ..."

HEMEN ORACIKTA, DİZLERİME KADAR BATTIĞIM
KARIN İÇİNDE; ISINDIĞIMI, YANDIĞIMI HİSSETTİM!

BENDEN ÖNCEKİ
ÖĞRETMEN
BÖYLESİNE ÇALIŞKAN
ÖĞRENCİLERİ BIRAKIP
GİTTİĞİ İÇİN
"BEDBAHT"
OLMALI!

ÇOCUKLAR ELLERİNDE ÇIRALIKLARLA ÖNÜME TOPLAŞTILAR.
KİMİ 7, KİMİ 10, KİMİ 15 YAŞINDAYDI. ANLAŞILAN TÜM
SINIFLAR BİR ARADA EĞİTİM GÖRLÜYÖRÜ. ÖĞRETMENİ KACIRAN
"ÇETİN ŞARTIN" BU OLABİLECEĞİNE KANAAT GETİRDİM.

GÜNAYDIN ÇOCUKLAR!

GÜNAYDIN
ÖRTMEN!!!

İLK DERSİMİZ
KEMİKLERİMİZ
DONMADAN SOBAYI
YAKMAK!!!

KÖY, ÇARŞAFI YENİ GERİLMİŞ BEYAZ
BİR DÖŞEĞİN ALTINA GİZLENMİŞ
MEKTUP GİBİ BEKLEDİ BÜTÜN KİŞİ.
BAHARLA BİRLİKTE ERİYEN KAR,
SAĞDA SOLDA SİYRİLMİYİ BEKLEYEN
ÇÖKELEK ÖBEKLERİ GİBİ AZALDIĞINDA,
MÜFREDATIN BÜYÜK KISMINI İŞLEMİŞ...
ÇOCUKLARLA BİR AİLE OLMAYI
BAŞARMIŞTIK.

EYET
ÇOCUKLAR,
BURADAKİ
KEMİĞE NE
DİYORDUK?

**KÖPRÜCÜK
!!!**

AFERİN!

ANATOMİ DERSİNİ SINIFIN
EN CİLİZ ÖĞRENCİSİ HİDİR'İN
ÜZERİNDE İŞLEMİYİZ DIŞINDA
BİR EKSİĞİMİZ YOKTU!

ASLINDA ELİMİZDE
TAM TEKMİL BİR İSKELET
OLSA HİDİR'İ BÖYLE TESHİR
ETMEZDİK. İSTANBUL'DAN BİR
ARKADAŞIMA MEKTUP YAZIP
TEDARİK EDİP EDEMEYECEĞİNİ
SORDUM! LÜMARIM İYİ BİR
CEVAP GELİR, BİZ DE HİDİR'İ
RAHAT BIRAKIRIZ; DEĞİL Mİ
HİDİR?

HE!

ÖĞRETMENİM?

SÖYLE
SEYİT...

ÖĞRET-
MENİM...

BEN!

İSKELET
GÖRDÜM!!!

ANLAMAK LAZIM TABİİ KENDİNİ.
NEDEN ANLAMAYACAKSIN KI?

KENDİNSİN NETİCEDE.

BÜTÜN GÜN BİR ARADASIN.
AYNI YASTIĞA BAŞ KOYUYORSUN.

HASTALIKTA DA SAĞLIKTA DA YANINDASIN.

BİR ELMANIN İKİ YARISI
GİBİSİN KENDİNLE.

ÇİÇEKSİZLİK ÇAĞI

Yazan: SİNEM SAL Çizen: GÖKÇE ERVERDİ

LIZATABİLİRİM BUNLU SAYFALARCA
AMA BURADA OKUMAYI
BIRAKANLARDAN SONRA GERİYE
KALANLARI ÖDÜLENDİRMEK ADINA
LIZATMAYACAĞIM.

NE DİYORDUM?

ANLAMAK LAZIM
TABİİ KENDİNİ.

NEDEN ANLAMAYACAKSIN KI?

KENDİNSİN NETİCEDE.

İSTEDİĞİN TEK ŞEY VAR:

ANLAŞTIK DİYELİM,
MEVZU BITSİN.

ÖYLE KOLAYDI?

DIŞARISI KAR KIYAMET.

ODA, BADANA MAVİSİDİ. SOBA ÇATIR
ÇATIR YANIYORDU. RUSYA, TELEFONU
KAPATMIŞTI. İŞTEN AYRILMIŞTIM.
İŞLERDEN AYRILINIR ZATEN.

BİR İNSAN İŞLE BAŞKA
NE YAPSINDI KI?

AYRILSINDI.

SEVGİLİMDEN AYRILMAMIŞTİM.
SEVGİLİM BENİ TERK ETMİŞTİ.

BİR İNSANIN SEVGİLİSİ BENLE
NE YAPSINDI KI?

AYRILSINDI.

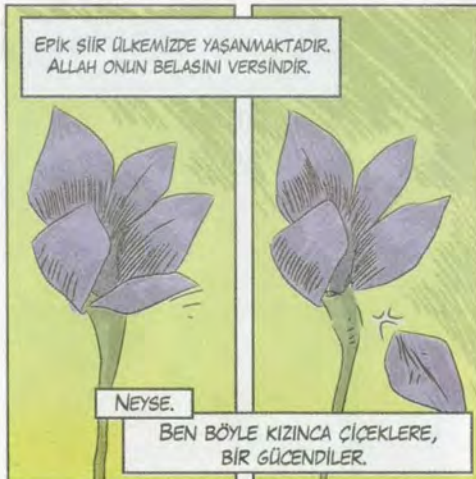

TAM BEŞ GÜN OLMUŞTU. ANNE EVİNE
GERİ DÖNMÜŞTÜM. AMA ANNEM ÖLELİ
YEDİ YIL OLMUŞTU.

ANNEM, BAŞKA NE
YAPSINDI KI?

ÖLSÜNDÜ.

BİR KIŞ GECEŚİ EĞER BİR YOLCU

t.yüksel

Sene 1994, yer Çağlayan'da bir marangozhane. İş yetiştirmek üzere ilk defa gittiğim bu mekanda sabahlayıp çıkacağım için geri dönüş yoluna, gidiş yolu gibi dikkat etmemiştim. Telefon çaldı, açtım. Arayan arkadaşımı. Burada olduğumu annemden öğrenmiş, numarasını almış. "Hayırdır" dedim. "Yaa ben çok kötüyüm, buraya gelebilir misin?" Olur dedim ve yola çıktım. Saat:00:45. Cebimde bir bilet ve bugünün parasıyla 2 lira var.

YIL: 1994
SAAT: 00,45
YER: ÇAĞLAYAN

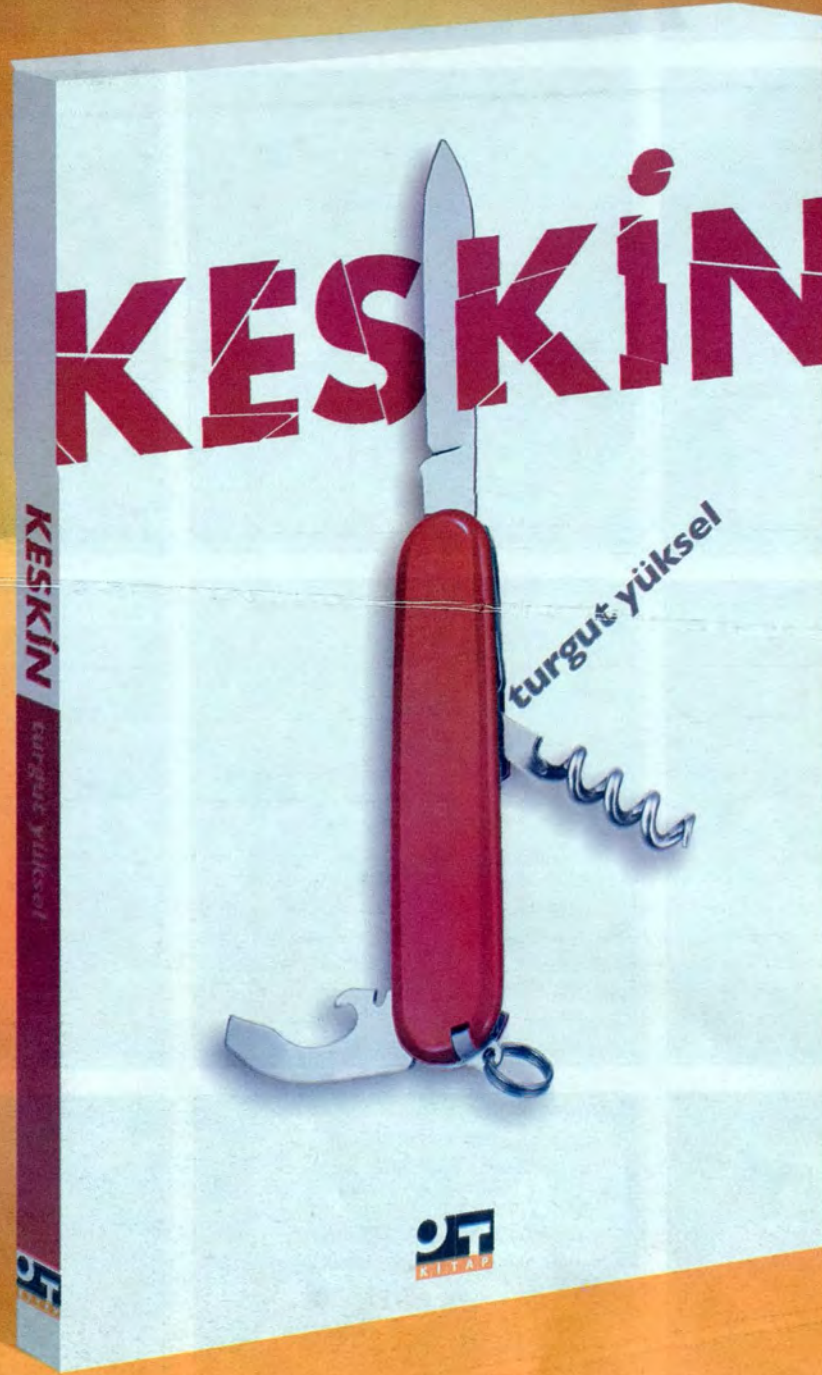

OT KİTAP

"maksat okumak olsun"

TURGUT YÜKSEL'den
öyküler

www.otkitap.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İçimden Soğuklar Göçüyor!

Yazan: Arıutys

Çizen: Sinan Taşcı

HER TARAFI ORMANLA ÇEVİRİLİ, ORTASINDAN MINİK BİR DERE GEÇEN YEMİYELİ BİR KÖYDE GECTİ ÇOCUKLUĞUM. YARINLARA DAIR UMUTLARIMIZI, HAYALLERİMİZİ SIRTIMIZA BOHÇA YAPIP BÜYÜKŞEHRE GÖÇERKEN DAHA ALTI YAŞINDA BİLE DEĞİLDİM.

BİR SABAH KERPİÇ EVİMİZİN ÖNÜNE BİR KAMYON GELDİ.

RAHMETLİ EBEM VE DEDEM ARKAMIZDAN EL SALLARKEN ÇOCUKÇA BİR SEVİNÇLE HAYATIMDA İLK DEFA BİNDİĞİM KAMYONDAN BANA KISKANÇLIĞILA BAKAN ARKADASLARIMA DİL ÇIKARTIYORDUM. SONRA KOY UFALDI, KÜÇÜK KALDI. KAYBOLDU!

SONRA KOCAMAN BİR APARTMANIN ÖNÜNDE DÜRDÜK.

ANKARA KÜÇÜKESATTA Kİ BÜ APARTMANIN ÖNÜNDE PENCERE TULLERİ ARKASINDAN BİZİ SÜZEN DAİRE SAHİBİ HANIM VE BEYLERİN BAKISLARI ARASINDA İKİ KAT ZEMİNDEKİ KAPICI DAİRESİNE İNDİĞİMİZDE, O ÇOCUK AKILIMLA YUTKUNDUĞUMU VE GÖZLERİMİN YASADIGINI HATIRLIYORDUM!

YAN TARAFTAKI KALORİFER DAİRESİNDEN GELEN KESKİN KOKU VE PENCERESİZ ODANIN TAVANINI SARAN O KORKUNC BORULAR... NEFES ALAMADIGIMI SANDIM.

ANNEM, BABAM VE BEN ÖYLECE KALAKALDIK, BİZİM KÖYDEKİ AHIRDAN BİLE BERBAT BU YERDE.

SONRA CATIK KASLI BİR AMÇA GELDİ. YÖNETİCİMİZ. EMELİ ALBAYMIS. İNSANIN YÜZÜNE DİK BAKAN VE HİÇ GÜLMÜŞMEYEN BİR ADAMDİ. SERT VE TOK SESİYLE BÜYÜK BİR CİDDİYETLE KONUŞUYORDU.

BİZİ, SALONUMUZUN İLERİSİNDEKİ KARANLIK YERE GÖTÜRDÜ. AĞZINI AÇMIS, DEDEMİN MASALLARDA ANLATTIĞI ÖCİLERE BENZEYEN KÖMÜR KALORİFERİYLE KARŞI KARŞIYA GELDİM. KORKUDAN ANNEMİN ELİNE SIKICA SARILDIM. ASIK SÜRATLI AMÇA BİR SEYER ANLATIRKEN KÖMÜR KAZANINI AÇTIĞINDA O PİS KOKU DAHA DA ARTTI. İÇERİSİ CEHENNEM SICACI...

ALBAY AMÇA GİTTİKTEN SONRA YERLEŞMEYE BAŞLADIK. BİRDEN ZİL SESİ DUYULDU, PANO GİBİ BİR ALETEN BİR NUMARA GÖRÜNDÜ.

...AMA EĞLENCİLİYDİ. GEÇERDİM KARŞISINA, HANGİ SAYI GELECEK DİYE BEKLERDİM.

İLK GECE ANNEM BASIMI OKSAYIP ISIKLARI KAPATIP GİTTİĞİNDE, BORULARIN GÖLGESİ VE İÇİNDEN GEÇEN SICAK SUYUN CEHENNEME CEVİRDİĞİ ODADA TEK BASIMA KOYDUM NE KADAR ÖZLEDİĞİMİ FARK ETMİŞTİM. BORULARIN GÖLGESİ KARANLIĞA DAHA DA KORKUNÇTU VE O KADAR SICAKTI KI... İLK DEFA ALTIMI İSLATMIŞTİM O GECE.

GÜNLER GEÇTİ, BEN O BORULARIN KORKUNÇ GÖLGESİNE ALIŞTIM DA O SICACA BİR TÜRLÜ ALIŞAMADIM. HER GECE ALTIMI İSLATIYORDUM ARTIK.

OLLUM SEN ALTINA İSEMEZDİNİ NOOLDU BOYLET!

BABAM BİR MÜSAMBA ALMIŞTI, HER GECE ANNEM ALTIMA SERİYORDU. YATAGIMA SERİLEN MÜSAMBAYA YAPIŞAN SİDİK KOKUSU İLE KALORİFERDEN GELEN O İS KOKUSU BİRLİSİNCE MİDEM AGZIMDA KALKARDIM HER SABAH.

ALISTIK KOKUYA DA, DUVARLARDA DÖNÜP DURAN BORULARA DA. ŞÜKREDİYORDUK.

BABAMIN YÜZÜNÜ PEK GÖRÜYÖRÜM. GENÇLİK PARKINDA ÇALIŞIYORDU. ZİL ÇALINCA DÜŞEN RAKAMLARIN NE İŞE YARADIĞINI ÖĞRENDİM SONRA 12 DAİRELİ BİR APARTMANDI. İHTİYACI OLAN DAİRE SAHPLERİ ZİLE BASTIKLARINDA O SAYI DÜŞERDİ. BEN KOSAR GİDERDİM.

SAYI SAYMAYI BİLMİYORDUM AMA RAKAMLARI EZBERLEMİŞTİM.

HER SABAH SERVİSE ÇIKMAYA BAŞLADIM. BEKİR AMCA'NIN DOLDURDUĞU SİPARİSLERİ TEK TEK DAĞITIYORDUM DAİRELERE. BAZEN SEKER, PARA, ÇİKOLATA DA VERİYORDLARI.

DAHA ALTI YASINDA APARTMAN KAPICILIĞINI BEN YAPIYORDUM. GECELERİ DE ALTIMA İŞİYORDUM.

DÜŞEN NUMARADAKİ SİPARİSLERİ ALDIKTAN SONRA DOĞRU, TOPUKLARIMI KİÇİME VURU VURU, BEKİR AMCA'YA... O SEVERDİ BENİ.

KİS GELDİĞİNDE, HER GECE KALORİFER YANMAYA BAŞLADI. BENİM YATTIĞIM YERE YAKIN SU BORULARI ODA SICAKLIĞINI NEREDEYSE KIRK DERECE YAPIYORDU. GECE YATAKTAN FIRLAYIP, ALTIMDA SİDİKLI DÖN, KOSARAK DAYARDIM MUŞLUĞA CENEMİ.

BİR GÜN BABAM, BİR KAMYONETLE GELDİ. DÇ ABİ ACELEYLE İNDİ VE ARABANIN KASASINDAKİ KOÇAMAN KOLİLERİ, BABAMIN KENDİYLE GÜRLÜK DUYAN BAKIŞLARI ARASINDA BİZİM KAPICI DAİRESİNE TAŞIDILAR. İKİ KOÇAMAN KUTLU...

İLK ÖNCE BİR SİYAH BEYAZ TELEVİZYON... GÖZLERİM FAL TAŞI GİBİ AÇILMIŞTI.

TELEVİZYON KURULDU, SONRA BEYAZ BİR DOLAP ÇIKTI.

AĞBİLER GİTTİKTEN SONRA EVDE BİR BAYRAM HAVASI... FİSİ PRİZE TAKINCA BUZDOLABI HİMLERDANMAYA BAŞLAMISTI. SONRA ANNEM CAM KOLA SİSİLERİNE SU DOLDURUP DOLABA DIZDI.

O GECE İSTİKLAL MARŞI OKUNANA KADAR AYRILMADIK TELEVİZYONUN BASINDAN. SONRA YİNE CEHENNEM SICAĞI VE KÖMÜR KOKUSU...

KAN TER İÇİNDE VE ALTIM SIKIK, ÖYLECE BAKTIM BENİ KORKUTAN BORULARIN GÖLGESİNE.

O KADAR YANMIŞTI Kİ İÇİM, SIKIKLI KİLODUMU BİLE DEĞİŞİRTMEDEN ÇEŞMEYE SU İÇMEYE GİDERKEN, YENİ DOLABIMIZIN ÖNÜNDE DURDUM.

KAPISINI AÇINCA BİR SERİNLİK VURDU YÜZÜME.

ANNEMİN DOLABA KOYDUĞU SİSİLERDEKİ SULARDAN BİRİNİ ALDIM. KAFAMA DIKTIM!

ÖYLECE BAKTIM BUZDOLABINA.

TELEVİZYON GÜZELDİ; AMA BUZDOLABI DAHA GÜZELDİ. SOĞUK SU İÇİYORDUM. SOĞUK SU NE GÜZELDİ! BİR ÇOCUĞUN O ZAMANLAR EN GÜZEL HATIRASI SANIRIM EVİNE GELEN İLK TELEVİZYONDUR, BENİM Kİ BUZDOLABI...

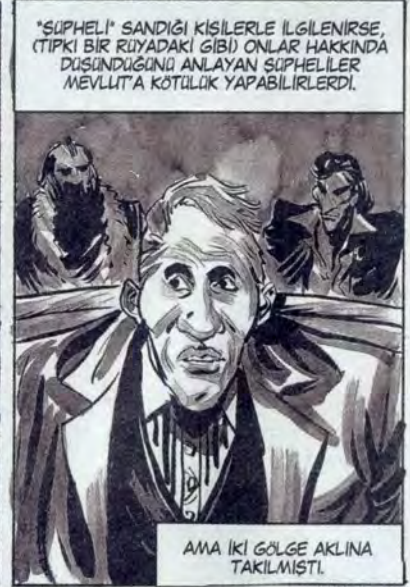

BİR DAHA DA HİÇBİR ZAMAN SICAK, HATTA ILIK SU BİLE İÇMEDİM. HANGİ MEVSİM OLURSA OLSUN GECE YATARKEN, BUZ KÜTLESİNE DÖNMÜŞ BİR SİSE YA DA BUZ DOLU KOCAMAN Bİ BARDAK SU HER ZAMAN BAŞUCUĞU OLDU!

SOĞUK GÜZELDİR BANA! SOĞUK SU, SOĞUK HAVA GÜZELDİR, KAR GÜZELDİR! SOĞUĞU, KARI, YAĞMURU SEVERİM BEN.

MEVLUT KORKAKLIĞINDAN UTANARAK DURDU. BİR İNCİR AĞACI SOKAK LAMBALARININ IŞIĞINI KESTİĞİ İÇİN MERDİVENLERİN AÇILDIĞI BU SAHANLIK İYİCE KARANLIKTİ. RAYİHA'YI KACIRDIĞI YAZ DONDURMA SATARKEN GECELERİ ÜÇ TEKERLEKLİ SATICI ARABASINI PARK ETTİĞİ YERDİ BURASI.

KAC PARA BOZAN?

SİMDİ ÜÇÜ DE İNCİR AĞACININ ALTINDA, KARANLIKTAYDILAR. CANI BOZA ÇEKEN FİYATINI SORARDI, AMA BUNU YUTKUNARAK VE ALÇAK SESLE, KIBARCA YAPARDI, SALDIRGANCA DEĞİL. MEVLUT PİRELEMİŞTİ. NORMAL FİYATIN YARISINI SOYLEDİ.

PAHALIYIMIS YAHU. VER BAKALIM BİZE İKİ BARDAK. NE PARA KAZANIYORSUNDUR SEN.

MEVLUT GÜĞÜMLERİ BIRAKTI, ÖNLÜĞÜNÜN CEBİNDEN BİR BÜYÜK PLASTİK BARDAK ÇIKARDI. BOZAYLA DOLDURDU. DAHA KÜÇÜK VE GENÇ OLAN ADAMA UZATTI.

BUYRUL.

SAĞOL.

İKİNCİ BARDAGI DOLDURURKEN HAVADAKİ TUHFAT SESSİZLİK YÜZÜNDEN NEREDEYSE SUÇLULUK DUYACAKTI. İRİ YARI ADAM DA HİSSETTİ BUNU.

KOSUP DURUYORSUN BOZACI, ÇOK MU İŞ VART?

YOOK! İŞLER KESAT. BOZACILIK BİTTİ, ESKİ İŞLER YOK ARTIK. KİMSE BOZA ALMIYOR. BUGÜN ÇIKMAYACAKTİM ASLINDA, AMA EVDE HASTA VAR, BİR CORBA PARASI BEKLİYORLAR.

GÜNDE KAC PARA KAZANIYORSUN?

KADININ YASI, ERKEĞİN MAASI SORULMAZ DERLER, AMA SORDUNUZ, SOYLEYİYİM. SATIS OLUNCA O GÜN KARNİMİZ DOYUYOR. OLMAYINCA BUGÜNKÜ GÜN EVE AC DÖNÜYÖRÜZ.

PEK DE AC BİRİNE BENZEMİYORSUN. NERELİSİN SEN?

BEYŞEHİRLİYİM.

BEYŞEHİR Mİ? NERESİ ORASI?

MEVLUT CEVAP VERMEDİ.

KAC YILDIR İSTANBULLUSUN?

YIRMI BES YIL OLMUŞTUR.

YIRMI BES YILDIR BURADASIN, HÂLÂ BEYŞEHİRLİYİM Mİ DİYORSUN?

YOK... SİZ SORDUNUZ DA.

O KADAR ZAMANDA ÇOK KAZANMISSINDIR SEN BURADA.

NE GEZER... HÂLÂ BAK GECE YARISI ÇALIŞIYORSUN. SİZLER NERELİSİNİZ?

ADAMLAR CEVAP VERMEYİNCE MEVLUT KORKTU.

TARCIN İSTER MİSİNİZ?

VER BAKALIM. TARCIN KAÇA?

MEVLUT ÖNLÜĞÜNDEN PİRİNC TARCINLIĞI ÇIKARDI. BARDAKLARIN ÜZERİNE SERPERKEN, "YOOK, TARCIN, LEBLEBİ BİZİM MÜŞTERİYE İKRAMIMIZ," DEDİ. CEBİNDEN İKİ TANE LEBLEBİ TORBASİ ÇIKARDI. HER ZAMAN YAPTIĞI GİBİ, LEBLEBİ TORBALARINI MÜŞTERİNİN ELİNE VERECEĞİNE ONLARI ACIP, DİKKATLİ BİR GARSON GİBİ, KARANLIKTAKİ ADAMLARIN BARDAKLARININ ÜZERİNE SERPİŞTİRDİ.

BOZA EN İYİ LEBLEBİYLE GİDER.

ADAMLAR BİRBİRLERİNE BAKIP,

...BOZALARINI SONUNA KADAR İÇTİLER.

BU KÖTÜ
GÜNDE
SEN DE
BARI BİZİM
İÇİN
ÇALIŞMIŞ
OL.

MEVLUT LAFIN UÇUNUN NEREYE
VARACAĞINI ANLAYARAK ONUN
SÖZÜNÜ KESTİ.

PARANIZ YOKSA BASKA ZAMAN
ALIRIM HEMSERİM, SÜ KOSKOÇA
ŞEHİRDE BİZ GARIBANLAR ZOR
ZAMANDA BİRBİRLİMİZE DESTEK
OLMAYACAGIZ DA NE YAPACAGIZ,
İKRAMIM OLSUN, ÇANIN
NASIL İSTERSE.

DUR BAKALIM BOZACI, BUGÜN DE BİZİM İÇİN ÇALIŞMIŞ
OL DEDİK YA... VER BAKALIM ÜZERİNDEKİ PARALARI.

BİR PARA YOK Kİ
ÜZERİNDE HEMSERİM,
BİR İKİ MÜSTERİDEN
ALDIM İKİ BOZA PARASI.
O DA EVDEKİ HASTANIN
İLAÇININ PARASI, BASKA DA...

UFK TEFEK ADAM CEBİNDEN BİR
ANDA BİR SUSTALI BİÇAK ÇIKARDI,
DÜĞMESİNE DOKUNDU, BİÇAK
SESSİZLİKTE TAK DİYE AÇILDI.

BİÇAĞIN SIVRI UÇUNU MEVLUT'UN GÖBEGİNE DAYADI. İRİ YARI ADAM AYNI ANDA
MEVLUT'UN ARKASINA GEÇMİŞ, ONU KOLLARINDAN SIKICA TUTMUŞTU.

MEVLUT
SUSTU.

UFK TEFEK ADAM BİR YANDAN SUSTALIMI MEVLUT'UN
GÖBEGİNE DAYALI TUTARKEN, BİR ELİYLE DE ONLUGUNUN KÜÇÜK
CEPLERİNİ, ÇEKETİNİN HER KÖŞESİNİ ACELEYLE VE DİKKATLE
ARADI. BULDUKLARINI, KÜÇÜK KAĞIT PARALARI VE
BOZUKLUKLARI HIZLA KENDİ CEBİNE İNDİRİYORDU.

MEVLUT ONUN ÇOK
GENÇ VE CİRKİN
OLDUĞUNU GÖRDÜ.

ÖNCENE BAK
BOZACI!

BAK, MASALLAH ÇOK
PARAN DA VARMIŞ. BOSUNA
KACMIYORMUŞSUN BİZDEN.

YETER
ARTIK!

YETER Mİ... YOK YA! YETMEZ, DAHA.
SEN YIRMI BES YIL ÖNCE GELECEK, ŞEHİRİ
YAĞMALAYACAN, BİZE SIRA GELİNCE DE
YETER, YARABBI ŞÜKRÜ MÜ DİYECEN.
BİZ GEÇ KALDIK DİYE SUÇUMUZ NE?

YOK KİMSENİN
BİR KABAHAĞI...
ESTAĞFURULLAH.

SENİN EVİN,
APARTMANIN, NEN
VAR İSTANBUL'DA?

VALLAHİ BİR DİKLİ
AĞACIMIZ BİLE YOK.
HİÇBİR ŞEYİM
YOK.

NİYE,
APTAL
MİSİN
SEN?

KİSMET
DEĞİLMİŞ.

ULAN YIRMI BES
YIL ÖNCE İSTANBUL'A
GELEN HERKES
KENDİNE BİR
GEÇEKONDULU YAPTI.
BUGÜN ARSALARINDA
APARTMANLAR
YÜKSELİYOR.

MEVLUT SINIRLENEREK KIPIRDANDI, AMA BU, BICAGIN GÖBEGINE SERTÇE DÜRTÜLMESINDEN VE ÜSTÜNÜN BASININ DİKKATLE BİR DAHA ARANMASINDAN BASKA BİR SONUÇ VERMEDİ.

OY ANAM!

SÖYLESENE,
SEN APTAL MISIN,
YOKSA SAF
POZU YAPAN
NUMARACI MI?

MEVLUT SUSUYORDU.
ARKASINDAKİ ADAM HÜNER
VE TECRÜBEYLE
SOL KOLUNU BUKUP
ELİNİ ARKAYA GETİRDİ...

OOO
MASALLAH
SUNA BAK.

SEN PARANI EVE, HANA, HAMAMA DEĞİL,
KOL SAATİNE YATIRIYORMUSUN BEYSEHİRLİ
KARDEŞİM. ŞİMDİ ANLAŞILDI.

ON İKİ YIL ÖNCE MEVLUT'A EVLİLİK HEDİYESİ
OLARAK TAKILAN İSVİÇRE MARKALI SAAT
BİR ANDA BİLEĞİNDEN ÇIKTI.

BOZACI DA
HIÇ SOYULUR
MUI?

HER SEYİN BİR
İLKİ VARDIR.
SESİNİ ÇIKARMA,
ARKANA DA
BAKMA.

BİRİ YASLI ÖBÜRÜ GENC
İKİ SOYGUNCU UZAKLASIRKEN
MEVLUT HIÇ SESİNİ ÇIKARMADAN
ARKALARINDAN BAKTI.

KENDİSİ BABASIYLA ASLA
BU TÜRDEN BİR SÜÇ
ARKADAŞLIĞI KURAMAMISTI.

RAHMETLİ BABASININ
SÜÇ ARKADAŞI DEĞİL, SÜÇLADİĞİ
BİRİ OLMUŞTU HER ZAMAN.

MERDİVENLERDEN SESSİZCE İNDİ. KAZANCI YOKUSUNA ÇIKAN
YAN SOKAKLARDAN BİRİNE GELDİ. ETRAF SESSİZDİ, KİMSEÇİKLER
YOKTU. EVDE RAYİHA'YA NE DİYECEKTİ? BASINDAN GEÇENİ
KİMSEYLE PAYLAŞMADAN DURABİLİR MİYDİ?

SOYGUNUN BİR RÜYA OLDUĞUNU, HER SEYİN
ESKİSİ GİBİ OLDUĞUNU GEÇİRDİ AKLINDAN.
SOYULDUĞUNU RAYİHA'YA ANLATMAYACAKTI.
ÇÜNKÜ SOYULMAMIŞTI. BU YANILSAMAYA
BİRKAC SANİYE İNANABİLMEK ACISINI
AZALTTI. ZİLİNİ SALLADI.

"BOOOZAAA," DİYE BAĞIRDI ALİŞKANLIKLA VE
AYNI ANDA BİR RÜYADAKİ GİBİ SESİNİN
BOGAZINDAN HIÇ ÇIKMADIĞINI HİSSETTİ.

ESKİ GÜZEL ZAMANLARDA, SOKAKTA
BİR SEYE UZULDUĞUNDA, ASAĞILANDIĞINDA,
KALBİ KIRILDIĞINDA EVDE RAYİHA
ÇOK GÜZEL TESELLİ EDERDİ MEVLUTU.

YIRMI BEŞ YILLIK BOZACILIK HAYATINDA
MEVLUT İLK DEFA, GÜĞÜMLERİ BOS
OLMAMASINA RAĞMEN "BOO-ZAA," DİYE
BAĞIRMADAN, HIZLA EVİNE DÖNDÜ.

TEK ODALIK EVİNE GİRER GİRMEZ,
İÇERİDEKİ SESSİZLİKTEN, İLKOKULA GİDEN
İKİ KIZININ DA UYUDUĞUNU ANLADI.

RAYİHA YATAĞIN KENARINA OTURMUŞ,
HER GECE OLDUĞU GİBİ SESİNİ KISTİĞI
TELEVİZYONA ARADA GÖZ ATARAK EL İSİ
YAPIYOR VE MEVLUTU BEKLİYORDU.

ARTIK
BOZACILIĞI
BIRAKTIM.

BOZAYI
BIRAKTIM
DİYORUM.

NERDEN ÇIKTI BU? SEN BOZACILIĞI
BIRAKAMAZSIN, AMA HAKLISIN; BASKA
BİR İŞ YAPMAN DA SART. BENİM
CEYİZLİKLER
YETMİYOR.

BİR FİLME KAR YAĞIYORDU

Yazan: SİDDİK AKBAYIR
Çizen: HALİL İNCESU

Karısını ve oğlunu görmek için Konya'ya giden Seyit Ali, köyüne vardığında tüm dünyası yıkılır. Anasından acı gerçeği öğrenir. Karısı Zine, sütsüz çıkmış, hapisteyken onu aldatmış, kötü yola düşmüştür. Sonra da kardeşleri karısını ve oğlunu Siirt'teki köylerine götürmüşlerdir. Seyit, umarsız bir acıyla Siirt'e doğru yola çıkar.

Zine'nin ayakları zincirle bağlıdır ve bir ahırdadır. Sekiz aydır gün ışığı görmemiş, sekiz aydır bedenine su değmemiştir. Zine'nin, kocasına karşı yüzü karadır, pişmandır. Ölüme ve sonuna razıdır. İki ailenin şerefine leke düşüren Zine'nin, törelere göre öldürülmesi gerekmektedir. Kayınbabası bu görevi Seyit'e verir. Oysa Seyit, şeytana uyan karısına verilen böyle bir cezaya, ne kadar onuru kınlsa da karşıdır. Zine'yi kasabaya, abisinin yanına götürülecektir.

Seyit, oğlu Mirza'yı da alıp birlikte Siirt'in karlı yollarına düşerler. Zine, at sırtındadır. Bu bir ölüm yürüyüşüdür.

Zine, aç kurtların at leşlerine saldırdığı doğanın bu dondurucu soğuğuna dayanamaz. Elleri ayakları donan Zine'nin uyuyup kalmaması için baba-oğul, onu palas-kayla döverler. At, bu saçmalığı çözmeye çalışır gibi bakar onlara. Söz konusu film, Yol'dur.

Filmide, Seyit Ali, silahla filmdeki atı öldürecektir. Sıkıyönetim dönemidir, kimse silahını vermek istemez. Prodüksiyon amiri, en sonunda, bir başçavuş bulur.

Çekim boyunca, atla Tarkan Akan arasında inanılmaz bir bağ kurulur.

Kar fırtınasında, yanına gelip kafasını paltosunun içine sokar, gözlerini gözlerine diker. Çekim sırasında üstünden düştüğünde burnuyla arkadaşını iter, koklar, sanki canının yandığını anlamış gibi üzülür. Çekim bittğinde, arkasına takılıp bir köpek gibi onu izler.

Atı vuracağı sahne çekilirken, ata uyuşturucu iğne yapılır. At yere yığılır. Yakın planların hepsi çekilir.

Sıra öldürme planının çekimine gelir. Kamera uzağa gider, genel bir plan çekilir. Silah elindedir ve içinde bir tek kurşun vardır. Başçavuş bir kurşundan fazla vermez.

Şerif Gören, "Kamera!" diyecektir ve Tarkan Akan kısa bir süre sonra atın kafasına bir kurşun sıkacaktır. Kamera uzakta hazırlanırken at gözlerini açıp Tarkan Akan'a yalvarır gibi bakar.

Şerif Gören, "Kamera!" diye bağırır. Bekler. Burada, tabancayı çekmeli ve kurşunu atın kafasına sıkmalıdır. Ama yapamaz. "Yapamayacağım Şerif!" der.

Atın başından ayrılır. "Ben bu atı öldüremem. Yakın plan başkasının elini çek. Kusura bakma, yapamayacağım."

Yılmaz Güney'in yeğeni araya girer:
"Ben yaparım." der.

Paltosunu verir. Kamera hazırlanır.
Yeğenin el planı çekilir. Derken bir
silah sesi... "At öldü, gel Tank."

Koşarak gider. Paltosunu giyer, daha sonraki planlara geçmek üzere çalışmaya başlarlar. At gene kafasını kaldırıp Tank Akan'a bakar. Ayağa kalkmaya yeltenir. Ölmemiştir. Başçavuşa gider: "Mermi ver, at ölmemiştir!" der. Başçavuş, kendini naza çeker. Bir kurşun daha verir.

"Başçavuşum, ver birkaç tane daha, bak, hayvan can çekişiyor."
demesine karşın bir tek kurşundan fazlasına razı edemez. Yeğen
onu da atın kafasına sıkır. Tekrar sahne...

Tam çekime geçilecekken, hayvan gene gözünü
açar, bakışlarıyla Tank Akan'ı arar. Bayılacak
gibi olur Tank Akan, çıldıracak gibi...

Başçavuşun yanına gider: "Mermi
ver!" der. "Yok!" cevabını duyunca,
başçavuşun yakasına yapışır: "Senin
de, merminin de..." Küfreder.

Yöre halkı,
başçavuştan
yalvara yakara
üç mermi daha
alır.

Yeğen kurşunları
boşaltır, at bu kez
ölür. Paltosunu
giyer, bir sonraki
sahneye geçerler.

Film icabı donmak
üzeredirler.
Atın karnını kesecek,
ellerini, ayaklarını atın
karnına sokup donma
tehlikesini bir süre
geciktireceklerdir.

Yola dört can çıkıp hayatta
üç can kalmak, donmamak içindir
her şey.

Bu sahne kötü bir zamanda,
hava kararmak üzereyken
çekilir. Ertesi güne bırakılmaz.

Çünkü gece boyunca
kurtların atı parçalayacağı
bilinir. Sonuçta akşamüstü
çekilen sahnede renkler
çok koyu çıkar. Yılmaz Güney
montajda bu bölümü
çıkarmak zorunda kalır.
Bu da onu hem üzer,
hem de sinirlendirir.

Tarik Akan, insanın hikâyesi ve sözüyle kıymet
taşıdığı bir ıssızlığın ortasındadır. Görüntünün
kendisinden ziyade söylemenin öne çıktığı,
hikâyenin kıymete bindiği, insandan çok doğanın
kendisinin bir korku veya umut kaynağı olarak
çıktığı bir yerdedir.

Hayat, o gün Tank Akan
için sadece bir atın
gözlerinden geçen
şubat çaresizliğidir.
Hayat, o gün Tank Akan
için kar fırtınasına
tutulmuş Doğulu bir
çiçektir.

Tank Akan, o gün hiç üşümez.
Diline sancısı dizilir
diyecekleri üşür.

O gün, kendisini Ferit
Edgü'nün 'O' ve 'Kimse'
romanlarında
anlattığı kahramanlar,
ama en çok da Bingöl'de
Metin Altıok gibi uzak,
yalnız ve çaresiz hisseder.

KAR, HİÇBİR ZAMAN TARIK AKANLI
FİLMLERE ERMİŞ BİR KUL GİBİ
ÖFKESİZCE YAĞMAYACAKTIR ARTIK.

22/12/15

DİPNOT*

ÖMER GÖKSEL

BANA DA ATAR SIN DI MI FOTOĞRAF-LARI?!

"GALATAYA ÇIKMIŞ FOTOĞRAF ÇEKMEMİŞ AYI!" DEMESİNLER...

KARŞIYA GEÇTİM BEN"

NASI "HANGİ KARŞIYA?"

NE GÜZEL SİMİT KOKTU DI MI?!

"YEMEK İSİNİ UCUZ YOLLU KAPATSAK?"

"ANADOLU TARAFINDA OTURUYORDUM BEN...
"AA SEN AVRUPA'DA MI OTURUYOSUN ?!"

ASLINDA... HUFF! FUNKİLER DE ÇIKIYO BURAYA AMA... İSTANBUL'A İLK DEFA GELİYOSUN YA... GEZELİM, SEN GÖR İSTEDİM"

ASKIM DÖNÜSTE ALIRIZ?!"

YAAA ALMIYCAZ DI MI... BURDAN MI DÖNCEZ Kİ? NE ZAMAN ALCAZI?"

"ZATEN AKBİLİN YOK! ZİRT PİRT SANA TAM AKBİL BASAMAM!"

ASKIM YAA... SUNAA BAAAK... NASIL TATLI YAAĞ... BAK! BAK!"

HEH! HEH!..."

"ANNEMDEN ÖĞRENDİĞİM EN GÜZEL GECİSTİRME
"BEN HER İSTEDİĞİMİ BABAMA ALDIRIRDIM..."

"BİRAZDAN BU ELLERİMİ SENİN AĞZINA YÜZÜNE DE SÜRÜCEM...
"AĞZINA SICIYIMI BEN KÖPEKTEN KORKTUKÇA SEN GÖTÜNÜN DİBİNE GİRİYOSUN!"

SURDA Bİ MAĞZA VAR, BAKAR MIYIZ?"

"BÜTÜN GÜN ALISVERİSE HAZIR MISIN?"

GALATA KULESİ'NE ÇIKAR MIYIZ?"

İSTANBUL'UN E GALATA KULESİ'NE ÇIKINCA KULEYİ G KULEYİ SEYRETMEK

"OHA! KULEYİ

YA HAYATIM
KIZLAR BIRAZ
ÇOK İÇTİ...
ONLARI BIRAKIP
GELEMİYORUM*

BI ARA
ARASIP
GÖRÜŞELİM
YAA*

AYNEN!*

*BİZ DAHA YENİ
EGLENMEYE BAŞLADIK...
EN GÜZEL YERİNDE
BIRAKIP GELEMİYORUM!

*SANA AYIRCAK
VAKTİM YOK AMA
VEFASIZ DA DİLİM...
**HEG... HEG...

YUH!

TRAMVAY MI
GELİYÖ DİYE
BAKTIM...*

BU TURİSTLER
ÜŞÜMİYÖ MÜ HİÇ...
SOĞUK YERDEN
GELİYOLARSA DEMEK...
ALİŞIKLARSA AYAZA
FİLAN...*

*EVET!
İNANILMAZ
GÜZEL VE
UZUN
BACAKLARI
VARI!

GEL! GEL!
SÖYLE KENARDAN
BAKALIM... DAHA
RAHAT*

*CEPÇİLERE
CUZDANI
KAPTIRMAYALIM!

EE... SEN
NAPCAKSIN
ŞİMDİ?!

BİLMİYORUM KI...
YÜRÜRÜM ÖYLE
BIRAZ**

*TAMAM! KIZA
BAKTIGIMI
GÖRMÜS
OLABİLİRSİN
AMA BEN YİNE
DE SANSIMI
DENEMEK
İSTİYORUM.

*YA Bİ Ş.KTİR GİT!
İSİM GÜÇÜM VAR
BENİM
**SENLE GELİYİM
MI BEN DE?

PARA VERİP
E MI ÇIKCAZI!

TAKSİ

ÇAĞDAŞ URAL

NEREYE BİRADER?

BÖYLE KOLTUKLARI DA
İSLATTIM AMA ABİ
KUSURA BAKMA.

BESİKTAŞ'A ABİ.

ZİYANİ YOK.

NAPİYORSUN SEN?!

NAPİYORUM ABİ?

KEMERİNİ BAĞLIYORSUN!

EEE?

30 SENELİK SÖFÖRÜM
LAN BEN, SEN BANA
GÜVENİYOR MUSUN?!

GÜ... GÜVENİYORUM
ABİ?!

BOK GÜVENİYORSUN, GÜVENSEN
KEMERİNİ TAKMAZDIN Bİ KERE
TAMAM MI!!!

BÖHÜHÜHÜHE!!!

YAA BEN SANA GÜVENİYORUM
AMA DIŞARIDAKİLERE
GÜVENİYORUM, ETRAF ÇAKAL
ÇUKAL DOLU...

HIH!

SSST! BAK ÇIKARDIM KEMERİ
KES ARTIK AĞLAMAYI,
O GÜZEL YÜZÜNE GÖZYASI
YAKIŞMIYOR...

SEVİS
BENİMLE
...

SABAH

DÜN GECE HARİKAYDIN
BEBEĞİM AMA ŞİMDİ
GİTMEYİ LAZIM...
BU ARADA TAKSİ BORCUM
NE KADARDI CANIM?

85, DÜZ 80
VERSEN OLLUR.

OHA SEKSEN Mİ,
ADAM MI SKİYOSUN LAN!

O kış, evimizden uzakta bir şehre çok kar yağdı. Teyzemin şehrine. Biz de sömestir tatilinde göçmen kuşların aksi istikametine uçup, ılıman iklimden soğuk olana doğru seğırttik, teyzemlere gittik. Bizim oralara pek kar yağmazdı, bu yüzden severdim kışın oraya gitmeyi.

Çocukluğumun son demleriydi, gençliğiminse ilk. Dalından düşmeyi hayal eden zerdali demleri... Bilirsiniz o yaşları: son çocukluk, ilk gençlik...

Teyzemlerin yaşadığı şehir, kışları üstünü ağır bir yorgan gibi hep karla kapatırdı. Sabahları yorganın altından usulca çıkarırdım başımı. Kahvaltıdan sonra çabucak evden çıkar, uzun uzun yürür, hiçbir yere varmamanın uçuğu keyifle adımlarımdı sokakları.

KARDANADAM

YAZAN: NERMİN YILDIRIM
ÇİZEN: ALİ ÇETİNKAYA

Nereye gittiğimin bir önemi olmazdı. Yolun hikmetli kendinde saklıydı. Sadece yürümem gerektiğini bilirdim, o kadar. Bunun ne mene bir hürriyet olduğuna kafam basmazdı. Galiba hiçbir şey yeterince mühim değildi o sıralar.

Güvercin adımlarımı dünyaya yaslamak, karın henüz kirlenmemiş yerlerine usulca basmak, ayaklarımın altında yeşeren çıtırtıyı dinleyip mest olmak gibi sebepsiz sevinçlerim, büyüklerin dünyasında manasız görünen tatlı meşguliyetlerim vardı.

Hayattan beklentim de aşağı yukarı o kadardı. Minik bir çıtırtı duymak ve ona inanmak... Duydum da...

Erimeye mi başlamıştı, eriyince ne olacaktı? Ölünce nereye gidiyordu bunca insan? Ya kardan adamlar? Güzel şeylerin er ya da geç muhakkak biteceği çoktan kulağıma fısıldanmıştı.

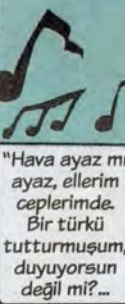

Bir sokağın başında durmuş, konu komşunun evvelki gece vücut verdiği kocaman bir kardan adamı seyreliyordum.

O havuç burunlu obez kardan adamın önünde durmuş, bir varın yok oluşunu anlamak ister gibi öylece bakarken ve şimdi artık hatırlayamayacağım kadar uzakta kalmış tuhaf şeyler düşünürken, o geldi.

O, yani ılık sesi. Sadece ılık geldi ama ben gayet iyi biliyordum sözleri:

"Hava ayaz mı ayaz, ellerim ceplerimde. Bir türkü tutturmuşum, duyuyorsun değil mi?..."

...Çalacak bir kapım yok, mutluluğa hasretim. Artık sokaklar benim, görüyorsun değil mi? Zaman akıyor sanki, saatler durmuş bugün. Sonsuz yalnızlığında bir tek sen varsın bugün."

Ilık sesi yaklaştı yaklaştı, hemen dibimde durdu. Ilık çalmak ne saçma bir şeydi Allah'ım! Dönüp sesin sahibine baktım. Benim yaşlarımda bir oğlandı. Üzerinde siyah bir mont vardı. Siyah boğazlı kazak giymişti içine. Boğazlı kazaklardan nefret ederdim. Fena sıkırlardı beni. Dibimde duran yabancıardan da pek hazzetmezdim. Onlar da sıkırdı içimi.

Aramızdaki mesafeyi açmak istediğimi saklamadan azıcık yana kaydım. O da ısılığıyla birlikte yana kaydı benimle. Derdin ne senin demek ister gibi dönüp yüzüne baktım.

Bir soru işareti gibi bakan kocaman güzel gözleri ve soracak tuhaf tuhaf soruları vardı.

- "Neye bakıyorsunuz sen öyle?"

Cevap vermedim. Henüz başıma bir fenalık gelecek kadar uzun yaşamamıştım ama büyüklüklerim tarafından türlü çeşit fenalığa karşı uyarılacak kadar hayatta kalmıştım. Kardan olmayan adamlarla konuşulmazdı. Yani eğer tanışmıyorsam.

Gene yana kayacak oldum. Ama ayağımın altındaki buz hergelelik etti, kayıp çat diye yere kapaklandım. Düşüğüm yerde acıyla yanağıma götürdüm elimi. Yanağımda minik bir yara açılmıştı, kanadı.

Ah dünya! İnsanlardan kaçarken hep gene insanlara yakalanırsınız şu hayatta. Daha da acayibi, gene onlara sığınırırsınız. Düşmenize neden olanlara.

Fena düşürürler ama en nihayet yine onlar koşar yardımınıza. Onlar iyileştirir kendi açtıkları yaraları...

Oğlan: "Acıyor mu?" Kız: "Hı hı." Oğlan: "Dur bakayım." Kız: "Çok mu kanıyor?" Oğlan: "Yok, çok değil. Hem kanaması iyi." Kız: "Nesi iyi be? Manyağa bak!" Oğlan: "Canın yanıyorsa, bir yerin kanıyorsa, hayattasın demektir. Bence bu iyiye işaret!" Kız: "Yok, bir de ölecek miydin?" Oğlan: "Hepimiz öleceğiz."

Kız: "Kendi adına konuş. Ben şimdilik ölmeyi filan düşünmüyorum." Oğlan: "İyi, o zaman ben de ölmem. Hazır tanışmışız, şimdi kalkıp ölmenin hiç âlemi yok zaten, haklısın."

Belli ki anneannemin "deli deli konuşuyor" dediği insan türüne mensup biriydi.

İnsanda hem çabucak koşup kaçma hem de sonsuza kadar yanında kalma isteği uyandıran bir deli.

Yine anneannemin "şeytan tüyü var" dediği türden biri.

Hemencecik kanım ısındı. Hem yanağımdaki, hem kalbimdeki...

Oğlan: "Eee neye bakıyordun az önce öyle?" Kız: "Kardan adama." Oğlan: "O kadar uzun bakacak ne var ki onda?" Kız: "Eriyecek mi diye merak ediyordum. Yani, ne zaman, nasıl eriyecek diye. Bizim oralara pek kar yağmaz da."

Oğlan: "Çok mu istiyorsun erimesini?" Kız: "Yo, hiç de istemiyordum aslında. Bence biraz üzüntülü bi şey bu." Oğlan: "Üzülme. Erise de bitmez ki. 'Bir var büsbütün yok olmaz' diyor hep babam. Yani bir kere varsa kardan adam, erise de bitmiyor. Başka bir şeye dönüşüyor sadece. Kendi olan ama olmayan da başka bir şeye..."

Kız: "Neye?" Oğlan: "Ben de bilmiyorum." Kız: "Bence sen çok tuhaf konuşuyorsun." Oğlan: "Bence sen tuhaf şeyleri seviyorsun."

Haklıydı.

Tuhaf şeyleri seviyordum. Hem de çabucak seviyordum. O yaşlar öyleydi; çabucak sevmeye teşne, hemencecik anlamaya meyyal, hızlıca anlamaya gönüllüydük.

Kınlı mıydık daha, incitilmemiştik. Haliyle incinmekten korkmayı da öğrenmemiştik. Dünya güzeldi. Dönüyordu. Başımızı döndürüyorduk.

Sonra dünya dönmeye devam etti, biz de içinde birlikte yürümeye başladık. Bana yaşadığı şehri, mahallesini, yol üstündeki kardan adamları filan gösteriyordu.

Tanışmıyorduk ama iyi anlaşıyorduk. Anlaşmak için tanışmak mı lazım ki?

Oralarda bir çay ocağına götürdü beni.

Omuzları çökük bir adam, yüzünde sadece uğruna ölünecek bir şeye bakarken taşınabilecek şefkatli bir tebessümle geldi yanıma.

Adam: "Hoş geldiniz gençler. Ne ikram edeyim size?" Oğlan: "Çay!" Kız: "Kola!"

"Tamam, birer ıhlamur getiriyorum o zaman."

Adam: "Hadi bakalım, afiyet olsun. Şu simitle peyniri de kemirin bakalım."

Oğlan: "Sağol baba."

Babasıymış! Sandalyemde toparlandım, düğün arabalarının önüne oturtulan bebekler gibi süzülüyordum anında.

Ali hiç durmadan bir şeyler anlatıyordu. Anlattıklarını dinlemiyordum pek. Yüzüne bakıyordum hep.

Upuzun kırıkları vardı, karmakanşık. Akılım kaşıyordu. Karnımda bir bulur bulur. Simit, peynire rağmen hâlâ aç mıydım?

Kız: "Karnım..." Oğlan: "Benim de ağrıyor. Peynir mi dokundu ki?"

Evet, bir şey bize fena dokunmuştu.

Sonra yine yollara düştük. Yürüdük, yürüdük...

Konuştuk, konuştuk... Dünya küçülüyordu biz yürüdükçe. İçimizde bir şey büyüyordu onun yerine.

Tatile girmiş bir lisenin bahçesine girip orada kendi kardan adamımızı yaptık.

"Adı ne olsun?"
"Senin adın ne?"
"Ali."
"Ali olsun o zaman."
"Tamam, al bakalım burnunu Aliadam."

Yaralandıktan, iyileştikten, yollar yürüyüp simitler yedikten sonra, ancak o zaman ve böylece tanıştık işte. Bir kardan adamın kafa kağıdını hazırlarken.

Ben sevmeyeceğimiz insanların adlarını sormamıza da gerek olmadığını o zaman öğrendim ilk içinde kalmayacağı bir hayata girmemeli insan.

Ancak sevecekse sormalı birinin ismini. Ancak söylemeyi becerecekse. Ve öğrendikten sonra artık hiç unutmamalı bir de.

Ali acayip bir çocuktu. Tanıdığım kimseye benzemiyordu.

Kitaplar gibi uzun uzun anlatıyor, büyük bir sırrı olanların marifetiyle bir şeyler sakladığını sezdirmeyecek kadar çok konuşarak susuyordu. Kocaman gözleri vardı. Bana baktığında sanki renk değiştiriyorlardı.

Hareleniyordu gözleri o zaman. Bir işaret fişegi gibi yanıp yanıp sönüyorlardı. Ama uzun bakamıyordum ona ben. Utanıyordum. Heyecanlanıyordum. Karnımdaki ağrı şiddetleniyordu ve o zaman ne konuşacağımı bilemeyip fena saçmıyordum.

Kız: "Dünya 3500 yılın, sadece 230 yılında barış içinde yaşamış, biliyor muydun?"
Oğlan: "Yani?"

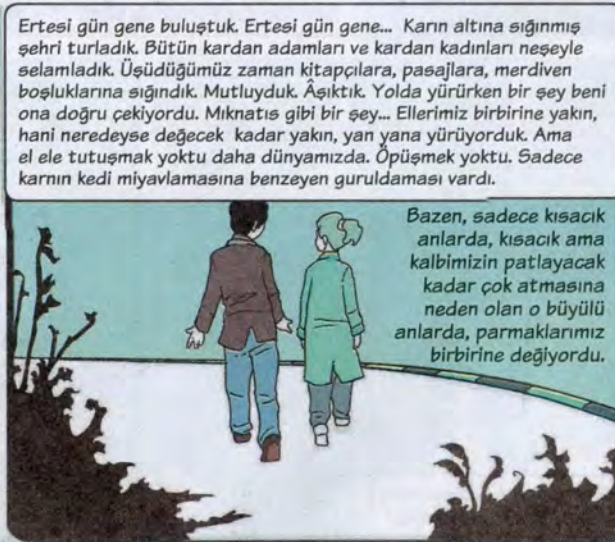

Kız: "Yani hiç bilmiyorum, neden herkes hep böyle küs."
Oğlan: "Yani sen bana hiç küsmeyeceksin."
Kız: "Küssem de hemen barışırım ki ben."
Oğlan: "Barışmayalım. Çünkü küsmeyelim hiç."

O gün eve döndüğümde ayaklarımı yere basmıyordum. Bir kar tanesi gibi uçuşuyordum. Hiçbir şey yiyemedim. Onu düşünecek vaktim olsun diye erkenden yatağa gittim.

Tek gram uyumadım. İlk defa âşıktım. Bozuk peynir yemiş gibi, kola niyetine ıhlamur içmiş gibi, bir kardan adamın kollarında erimiş gibi âşık. Çok âşık!

Ertesi gün gene buluştuk. Ertesi gün gene... Karnı altına sığınmış şehri turladık. Bütün kardan adamları ve kardan kadınları neşeyle selamladık. Üşüdüğümüz zaman kitapçılara, pasajlara, merdiven boşluklarına sığındık. Mutluyduk. Âşıktık. Yolda yürürken bir şey beni ona doğru çekiyordu. Mıknatıs gibi bir şey... Ellerimiz birbirine yakın, hani neredeyse değecek kadar yakın, yan yana yürüyorduk. Ama el ele tutuşmak yoktu daha dünyamızda. Öpüşmek yoktu. Sadece karnın kedi miyavlamasına benzeyen guruldama vardı.

Bazen, sadece kısacık anlarda, kısacık ama kalbimizin patlayacak kadar çok atmasına neden olan o büyüğü anlarda, parmaklarımız birbirine değişiyordu.

O zaman cızz diye bir ses yükseliyordu kalbimden. Kalbim ormanda dört kaplan gücünde atıyordu.

Bana öyle geliyordu ki şehrin bütün karları oracıkta eriyordu.

Hayır, hiç tutmadı elimi. Sadece serçe parmağıyla incecik sevdi serçe parmağımın bir minik köşesini.

Sonra günler geçti. Güzel günler çabuk geçer. Tatil bitti. Güzel şeyler çabuk biter. Ve bizim eve dönmemiz gerekti. Herkes eninde sonunda başladığı yere geri döner.

Oğlan: "Keşke gitmesen."
Kız: "Keşke gitmesem."

Gideceğim için üzülüyordum ama genç olduğumuz için müthiş seviyordum ben. Onu göreceğim upuzun bir ömrüm vardı.

Kız: "Bana mektup yazar mısın?"
Oğlan: "Beni hatırlayacak mısın?"
Kız: "Hatırlamak için önce unutmak gerekir. Ben seni hiç unutmayacağım."
Oğlan: "Söz mü?"
Kız: "Söz."
Oğlan: "Hiç mi?"
Kız: "Hiç."

Sonra biz gittik.

Ben eve, okula döndüm. Özlemek diye feci bir şeyle tanıştım. Özlemek beklemekle birlikte geliyordu. Beklemek, dönen dünyayı bile durduruyordu. Artık hayatımın tek güzelliği haftada bir postadan çıkan mektuplardı. Bizimkilere bir mektup arkadaşım olduğunu söylemiştim. Yememişlerdi tabii. Ama ses de etmemişlerdi. Galiba onlara göre de aşk güzel şeydi.

Odama kapanıp ezberleyene kadar okurdum mektupları. Sonra ben de cevap yazardım özene bezene, renkli kalemle... "Buraya hiç kar yağmıyor Ali. Kardan adamlar yok. Bugün okulun bahçesinde kanadı kırık bir güvercin bulduk... Alıp iyileştirecektik, sınıfa taşıdık...

Ama oracıkta öldü, biliyor musun? Çok üzgündüm bugün. Sonra mektubun geldi. Gözlerimin rengi değişti. Keşke ben de kuşlar gibi uçarak oraya gelebilsem."

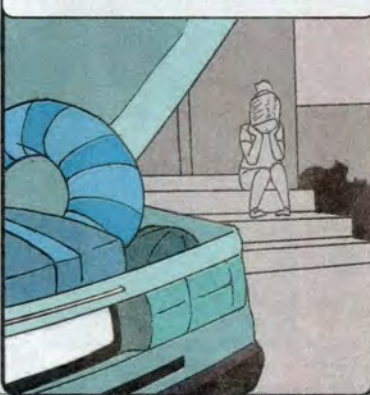

"Çok üzgün olma. Kardan adamların bile aslında erimediği bir dünyada kuşlara bir şey olmaz bence. Başka bir yerde uçuyordur şimdi. Hem ölümden bahsetmek hiç güzel değil. Burada hâlâ kar var. Kardan adamlar, kardan kadınlar..."

Ama sen yoksun. Keşke olsan. Bu yaz gelecek misiniz?"

Yok, o yaz gidemedik. Evde kararları ben vermiyordum ve bizimkiler o yaz için başka plan yapmışlardı.

Derken yavaş yavaş seyrelti Ali'nin mektupları. Önce ayda bir, sonra daha da nadir. Artık eskisi gibi candan, heyecanlı da yazmıyordu hem. Zamanla onlar da bitti.

Aylarca hiç mektup gelmedi Ali'den. Benim yazdıklarına da cevap vermedi.

Bizim kızların bu gibi durumlar için hazır edilmiş analizleri vardı.

"Unuttu demek seni."

- "Erkek milleti değil mi? Başkasını bulmuştur."

İnanıyordum kızların söylediklerine. Üzülüyordum. Öfkeleniyordum. Yok, öfkelenmiyordum aslında. Sadece üzülüyordum. Ama üzülmekten hiç hoşlanmıyordum.

"Dünya dönüyoor, sen ne dersin neeee, yıllar geçiyooor, fark etmesen deee"

Üzüntüyü öfkeye devşirmeyi öğrendim böylece. Ali'ye öfkelenmeye başladım. Aptallık işte! Ali'ye öfkelenilir mi?

Onu yok saymaya, kardan adamları unutmaya, okuluma, arkadaşlarıma, yani onsuz akan sıkıcı hayatıma odaklanmaya çalıştım. Hayat devam ediyordu.

Derken aralık gibi bir mektup geldi Ali'den. "Bu sömestr tatilinde gelecek misiniz? Keşke gelsen. Son bir defa görüşsek. Kardan adamlara baksak yeniden."

- "Son bir defaymış. Çoktan silmiş kızım bu seni. Aynlık konuşması yapmaya ayağına çağırıyor bir de paşam!"

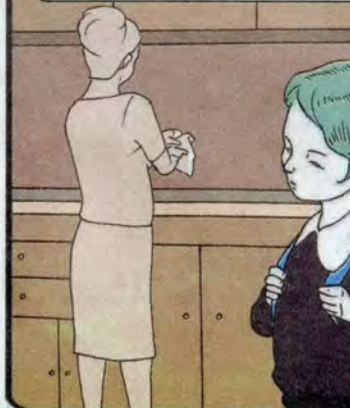
- "Gidersen salaksın!"
- "Gidersen gurursuzsun!"

- "Kız dediğin gururlu olmalı bence."
- "Bence de!"

Gurur diye bir şey var sandığım zamanlardı...

Anne: "Bu kış biz gidemeyiz ama tatilde teyzelere yollayalım mı seni?"

Kız: "Cık. Burda sizinle kalıcam ben. Sıkıyorum orda."

O kış teyzelere gitmedim. Sonraki yaz da öyle. Ali de bir daha yazmadı zaten.

Ama sonraki kış, teyzem doğum yapınca, ailecek hep beraber gittik ziyaretine. Birkaç gün boyunca sokağa çıkıp Aliyle gezdiğimiz yerlerde dolandım. Onu görebilmişim gibi. Göremedim tabii. Ona sözler hazırlamıştım oysa ki. Karşısına dikilip ne kadar fena biri olduğunu söyleyecektim mesela.

Pişman edecektim onu beni artık sevmediğine. Bana böyle davranamayacağını, beni hiçe sayamayacağını, çok gururlu biri olduğumu, bir kızın ne kadar da gururlu olabileceğini filan gösterecektim. Ya da yalandı hepsi, bilmiyorum. Sadece özlemiştim. Görmek istiyordum belki sadece. Hiç değilse bir kere daha, sadece bir kere...

En nihayet babasının çay ocağına gittim. Ali ortalarda yoktu. Aslında babası da ortalarda yok gibiydi. İyice çökmüştü omuzları ve yüzünde henüz bilmediğim bir anlığın ağır lekesi gizliydi. Beni görür görmez tanıdı ya da bana öyle geldi.

Babası durdu, boğazında aşağı itemediği bir taş varmış gibi yutkundu. "Ali" dedi. Demedi de inledi. Yaralı bir hayvan gibi. Dallar kopmuş bir ağaç, erimiş bir kardan adam gibi. Sonra bana bir şeyler anlattı ve Ali'yi nerede bulacağımı söyledi. Öylece kalakaldım. Daha önce hiç gitmediğim bir yerdi.

Gittim. Hastaymış Ali. Öyle demişti anlatırken babası. Biz tanıştığımızda bile hastaymış meğerse. Buymuş sesine sakladığı sırrı. Bir gün öleceği. Bir gün öleceğimiz sır değil ki halbuki. Hepimiz öleceğiz. Ama önce Ali. Neden önce Ali? Demek yazamadı bana ağırlaşınca. Demek son kez görüşelim derken, benden değil, dünyadan ayrılıyordu. Veda edecekti bana. Gitmemiştim ama.

O gün minik bir kardan adam yaptım Ali'nin başucuna. Hiç erimeyecek. Ali bilir, bir var asla yok olmaz çünkü.

"Ali, sana çok mektuplar yazdım, hiç yollamadım. Sözümü de tuttum Ali, seni hiç unutmadım. Ama hastalandım ben de. Gurur diye bir illet. Beni affedecek misin acaba, ne olur affet."

Azıcık tanıyorsam onu, dünyanın bütün kardan adamlarının başına bekçi diye dikilmiştir şimdi karın altında. "Ali üşüme, sakın üşüme e mi orada..."

O gün Ali'nin yanından ayrılırken, hayatımda ilk defa ılık çaldım ben. Elbet sözleri de hatırladım ama Ali galiba sadece ısılığı duydu yattığı yerden: "Bir resmin kalmış bende, tam ortadan yırtılmış. Hani siyah kazaklı, biliyorsun değil mi? Gözlerimden süzülen birkaç damla anıda senin sıcaklığın var, anlıyorsun değil mi? Zaman akıyor sanki, saatler durmuş bugün. Sonsuz yalnızlığımda, bir tek sen varsın bugün."

Ali'den çok şey öğrendim ben. Mesela gurur diye bir şeye zerre kadar yer olmadığını şu hayatta. Mesela kulak asmamayı kalbimden başka kimsenin lafına. Mesela küsmemeyi. Hiç kimseye küsmemeyi. Çünkü bir daha ne zaman kar yağar, çıkar mıyız sonraki kışa, bunlar asla bilinmiyor hayatta.

Ali, benim ilk aşkım, ilk hayal kırıklığım, ilk yaram. Ben hayatta kaldıkça bir yerlerde için için hep kanayacak olan. Gelmeyen hiçbir mektuba aldığım artık, suskunluklar, acılar da kabulüm. Hiçbir şeye kızmam, küsmem, alınmam. Ama keşke kanasan be Ali, gene kanasan...

MAHİR ÜNSAL ERİŞ
REWHAT

-REFİK HALİD KARAY'A, MINNETLE-

ŞİMDİLERDE SİYAH BEYAZ
FOTOĞRAFLARLA ANILAN
ESKİ BİR ZAMANDI

BEN, HARİTANIN
ÖBÜR UCUNDA KALAN
BİR MEMLEKETTE
ASKERDİM. HEM
DE DAHA İKİ BUÇUK
HAFTALIK ACEMİ.

İNTİKALE ÇIKMIŞTIK. O ZAMANLAR
DAĞLAR BÖYLE KANLI, BÖYLE
KAVGALI DEĞİLDİ. BEMBİYAZDI.

YORULMUŞTUK,
SUSAMIŞTIK,
ÜŞÜMÜŞTÜK.

ÇANTALARIMIZDA
KUM TORBALARI,
KUMANYA,
ELİMİZDE
MAKİNELİLER.
YÜRÜDÜKÇE
AĞIRLAŞMIŞ-
LARDI.

NE OLDUĞUNU ANLAYAMADIĞIMIZ
BİR HAREKET BAŞLADI BİRDEN.
BİR SARGINTI, BİR HOMURTU.
BEN YORGUNLUKTAN
ÖLÜYORUM
SANMIŞTİM.

DAHA ÇİLEM VARMIS
MEĞER.

ÇİĞİN
GELDİĞİNİ
GÖRDÜK.

CAN HAVLI İLE KENDİMİZİ SAĞA SOLA
ATMAYA UĞRAŞTIK.

SONRASI BOŞLUK. NELER OLDUĞUNU
HIÇ BİLMİYORUM. HIÇ HATIRLAMİYORUM.
KARLAR ARASINDA UYANDIM.

KENDİME GELİR GELMEZ ETRAFI
BAKINDIM. ARKADAŞLARIMDAN,
KOMUTANLARIMDAN BİR İZ
ARADIM. GÜN DOĞMUŞTU. AMA
HİÇBİRİNDEN HİÇBİR İZ YOKTU.
KOŞMAYA BAŞLADIM.

YORGUNLUKTAN, AÇLIK
VE SUSUZLUKTAN
ÖLÜYORDUM. SIRTIMDAKİ
CANTAYI BİLE TA NEDEN
SONRA HATIRLAYIP
BIRAKTIM. İÇİNDE
KUMANYA DEĞİL, SADECE
KUM TORBALARI VARDI.

SİLAHIMI BIRAKMAYA
CESARET EDEMEDİM. GİDEREK
AĞIRLAŞIYORDU. AMA
DAYANMALIYDIM. YAKINLARDA BİR
KÖY, EN AZINDAN BİR MAĞARA
OLMALIYDI. ÇOK ÜŞÜYORDUM.

SAATLERCE, AÇ, SUSUZ VE
TONLARCA AĞIRLIĞIN ALTINDA
YORGUN, DÜŞE KALKI KOSTUM.
HAVA KARARMADAN BİR YER
BULMALIYDIM.

BULAMADIM. AÇLIK, YORGUNLUK
YA DA KURT LARCA YEM OLMA
TEHLİKESİ BİR YANA UYKU DA
BENİ ELE GEÇİRMEK İÇİN ELİNDEN
GELENİ YAPIYORDU. UYURSAM,
ÖLÜRDÜM. BUNU BİLİYORDUM.

DONMAYA BAŞLIYORDUM. PARMAK
UÇLARIM KESİLMİŞ GİBİ ACIYOR,
YÜZÜM TOKATLANMIŞ GİBİ YANIYORDU.
DEVAM ETMELİYDİM. BURADA, BÖYLE
BOŞU BOŞUNA ÖLEMEZDİM. AMA
GÜCÜM TÜKENİYORDU.

LAßT MICH EIN, IHR KINDER,
IST SO KALT DER WINTER

UYKU KILIĞINA GİRMİŞ
ÖLÜM, BENİ TESLİM
ALMAK ÜZEREYDİ.
TIPININ KESKİN
UĞULTUSUNUN
ARASINDA MIRIL MIRIL
BİR MÜZİĞİNİ ÇALDIĞINI
DUYMAYA BAŞLADIM.

ÖFFNET MIR DIE TÜREN,
LASST MICH NICHT ERFRIEREN!

ARDINDAN SICAK YEMEK
KOKULARI DUYDUM. BİR
KADININ SICACIK VÜCUDUNUN
CENNETTEN ÇIKMA KOKUSUNU.
YUMUŞAK YASTIKLAR, KUŞ TÜYÜ
YATAKLAR... SON GÖRDÜĞÜM
UZAK IŞIKLAR OLDU.

SONRASINI HATIRLAMİYORUM.
BELKİ DE O ANDA, BİR VAKİTLİĞİNE
ÖLDÜM. KISA BİR SÜRELİĞİNE CENNETTE
MİSAFİR EDİLDİM BELKİ

DERİN, SICAK, GÜZEL KOKULU BİR
UYKUNUN İÇİNDE ŞEKER GİBİ ERİDİĞİMİ
HATIRLIYORUM EN SON. ÖYLE BİR UYKU
Kİ, ÖMRÜMÜN TÜM UYKULARINDAN DAHA
LEZZETLİ, DAHA RAHAT.

İST ER
GEŞTOĞBIN?

NAYN,
ER ATMET
NOHH!

SANKİ KARIN, TİPİNİN, BU AĞIRLIĞI
TONLARA ERİŞMİŞ POSTALLARIN,
KAMUFLAJLARIN İÇİNDE DEĞİL DE TÜYDEN
HAFIF YATAKLARDA, SICACIK, BAL GİBİ BİR
UYKU. RÜYASIZ, DELİKSİZ.

ER HAT ZİH
VARŞAYNLIH
FERLAUFIN? VER
İST ER DENN?

DER HERGOTT
ŞİKT UNS VOL
AYNEN GAST!
AYNE GAST!

BÖYLECE NE KADAR UYUDUM BİLMİYORUM.
AMA BİR ŞEY OLDU. HAYAL MEYAL
DE OLSA ONU HATIRLIYORUM. EVET,
KESİNLİKLE BU OLDU.

BİR ARA GÖZÜMÜ
AÇTIĞIMDA, NASIL
ANLATSAM BİLMİYORUM,
DÜNYALAR GÜZELİ BİR
KIZ GÖRDÜM. ÖLDÜĞÜME
İNANDIRACAK KADAR GÜZEL.

PAPA! ER HAT
ZAYNE AUGIN
GEÖFNIT! ER İST
VAH! KOM!

SONRA BİRİLERİ. BİR ŞEYLER SORUYORLAR BANA,
BİR ŞEYLER ANLATMAMI BEKLİYORLAR. ANLAMİYORUM.
BELKİ DE GERÇEKTEN ÖLDÜM. MÜNKİR VE NEKİR
DEDİKLERİ
BU MUYMUŞ?

FRAG MAL ZAYN
NAME! WOHE
KOMT ER?

HALT DOH
MANN! ZAY
RUIH!

HAYAL MEYAL DUYUYORUM HER ŞEYİ. ANLAMSIZ SESLER, UĞULTUNUN
İÇİNDEN GELİYORLAR SANKİ. ANLAMİYORUM, ÇÖZEMİYORUM, GÜÇ BULUP
CEVAP VEREMİYORUM. BEKLEYEMEZ Mİ MELEKLERİN SORGUSU?
ÇOK YORGUNUM.

ZELAM
ALEKÜM
OOLÜM!
NASİLSİN?
SEN
NASİLSİN?

ÖYLE YORGUNUM Kİ, ÖLÜP
DE DİNLENMEYE RAZIYIM.

MAYN ZONN,
HAST DU HUNGA?
VILST DU VAS ESSIN?
AÇ MISIN? YEMEK?
SEN?

OLGA, ERHITZ
Dİ ZUPPE
MEYÇIN LUND
BRİNG İĞİN, DE
AARME!

HEM DE CENNETİN KAPISINDAYKEN.
KİM İTİRAZ EDER Kİ ÖLMEME.

Vİ MÜSİN DE
JANDARMA
BEŞAYD
ZAGIN!

Vİ KÖNİN ABA
UNS NIHT
BEVEGIN BEFOR
DE SNEESTRUM
FORBAY İST!

SONRASI YİNE BOŞLUK.
RÜYA MI? BAŞKA BİR
DÜNYAYA GİDİP GELDİĞİM
SIRLARLA DOLU BİR
TECRÜBE MI? BİLMİYORUM.
SADECE LUYKU.

ER ŞLEEFT!

SONRASINDA KENDİMİ BİR
HASTANEDE BULDUM. HER ŞEYİ
BİR BİR ANLATTILAR UYANINCA.

ÇİĞ ALTINDA KALMIŞIZ. ÖLEN
OLMAMIŞ NEYSE Kİ. AMA
BÖYLE BENİM GİBİ SEKİZ ON
ŞAŞKIN, SAĞA SOLA KAÇIŞMIŞ
PANİKLE. KAYBOLMUŞUZ.

İĞNEEEE!

KÖYLERE SİĞINANLAR
OLMUŞ. BENİM SÜRÜNE
SÜRÜNE GELDİĞİM
KÖYDEN JANDARMAYA
HABER VERMİŞLER.
BİRKAÇ GÜN BAYGIN,
ATESLER İÇİNDE
YATMIŞIM. TİPİ
GEÇİNCE JANDARMA
GELİP ALMIŞ BENİ.
HASTANEYE
YATIRMIS.

PEKİ YA
KÖYLÜLER?

O ALMANCA KONUŞAN İNSANLAR
KİMMİŞ, DİYECEK OLDUM. SONRA
DELİRDİĞİMİ DÜŞÜNÜRLER DİYE
KORKTUM SORAMADIM. BİR MUCİZE
YAŞAMIŞTİM. BU MUCİZE BENİM
SIRRIMDI.

SONRA İSTİRAHATTI, HAVA DEĞİŞİMİDİ DERKEN YEDİM
ASKERLİĞİ ZATEN. GERİYE YALNIZCA O ALTIN SAÇLARI İKİ
BELİKLE GÖĞSÜNE İNEN KIZIN BUĞULU GÖRÜNTÜSÜ VE
ALMANCA KONUŞAN EMMİLERİN HAYALİ KALDI.

SENELER SENELER SONRA TESADÜFEN
ÖĞRENDİM OLAN BİTENİ. KARS'IN BİR
KÖYÜNDE RUSLARIN SÜRDÜĞÜ ALMANLAR
YAŞAMIS. YERLİSİ OLMUŞLAR ARTIK
ORANIN. BEN CAN HAVLIYLA SİĞINACAK
YER ARARKEN MEĞER ALMANLARIN
KÖYÜNÜ BULMUŞUM.

ŞİMDİ HER YIL YAĞAN
İLK KARDA. HEP O KÖYÜ
HATIRLARIM. VE SAÇLARI
BAŞAK SARISI OLGAYI.

SON

ÖMRÜMÜN EN KAHKAHALI YILBAŞI AKŞAMI

Yazan: ALİ LİDAR
Çizen: GENÇAY AYTEKİN

Doksanların sonuna doğru Eskişehir'de öğrenciydim. Okulu bırakmak üzereydim, ailemi bırakmıştım, solculuk beni bırakmıştı. Sık gibi kalmıştım tek kelimeyle. Beş kuruş param olmadan günler geçiriyordum. Hâlâ şaşarım, ne yiyip ne içiyordum o zamanlar diye? Tek bir örnek vereyim, sefaletin boyutunu anlayın. Bir gece yarısı soğuktan donmasın diye hohlaysa hohlaysa yazı yazmaya çalıştığım tükenmez kalem dondu. Üşüyordum, ne soba vardı ne doğalgaz. İkisi de umurumda değildi. Ama sahip olduğum tek kalem donup yazmamaya başlayınca panikle ortalığı birbirine katarak kalem aramaya başladım. Mına kuduğum odasında bir tane bile kalem yoktu. Ne parasızlığı, ne gazsızlığı ne de açlığı umursayan ben, yazacak tek bir kalem bulamayınca yer döşeliğine kapanıp sızana kadar ağlamıştım. Ertesi gün Titanik 4 adlı kafeye gidip beş altı tane kalem çaldım. Hâlâ ödemiş değilim borcumu...

Depodan bozma tek odalı evimde, daha önce orada oturan öğrencinin çöp diye atmadığı arkası boş binlerce sayfa vardı. Okulu tamamen boşlamıştım. Uyku desen yıllar önce beni boşlamıştı. Yapacak başka hiçbir şeyim yoktu. Cildirmiş gibi yazmaya başladım ben de. Hastalığın tanımını bile değiştirmiş, manik değil panik depresif olmuştum iyice. Aklıma ne gelirse yazıyordum. Saatler, günler hatta aylar birbirine girmişti. Kiloyla aldığım tütünü uç uca ekleyip, bir taraftan şehvetle sigara içiyor diğer taraftan da aklıma ne gelirse yazıyordum. Hayatımın en öfkeli yazılarıydı onlar, başka bir buhran anında hepsini yaktı-

ğım, nelerden bahsettiğim hakkında şu an en ufak bir fikrimin bile olmadığı, binlerce sayfa. Bir yüzlerinde makro iktisat, hukuka giriş, ekonometri notları, diğer yüzlerinde benim hezeyanlarım. En azından birkaç tanesini saklayabilseydim keşke...

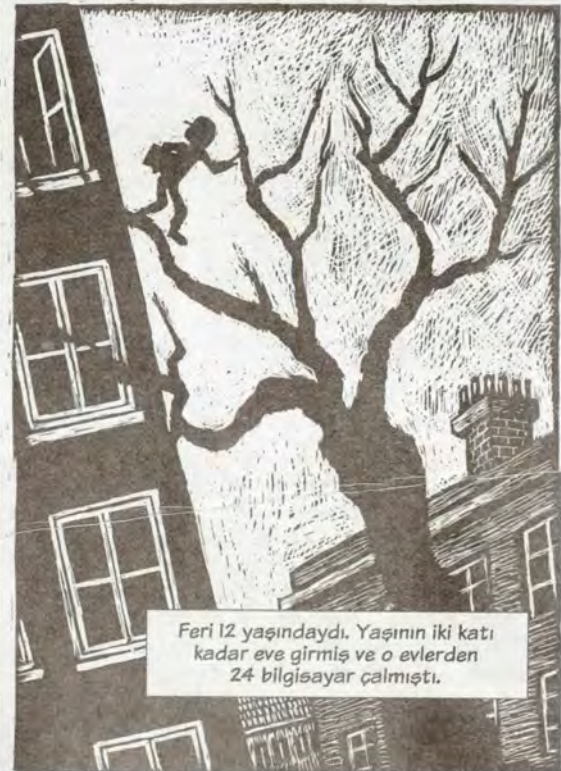
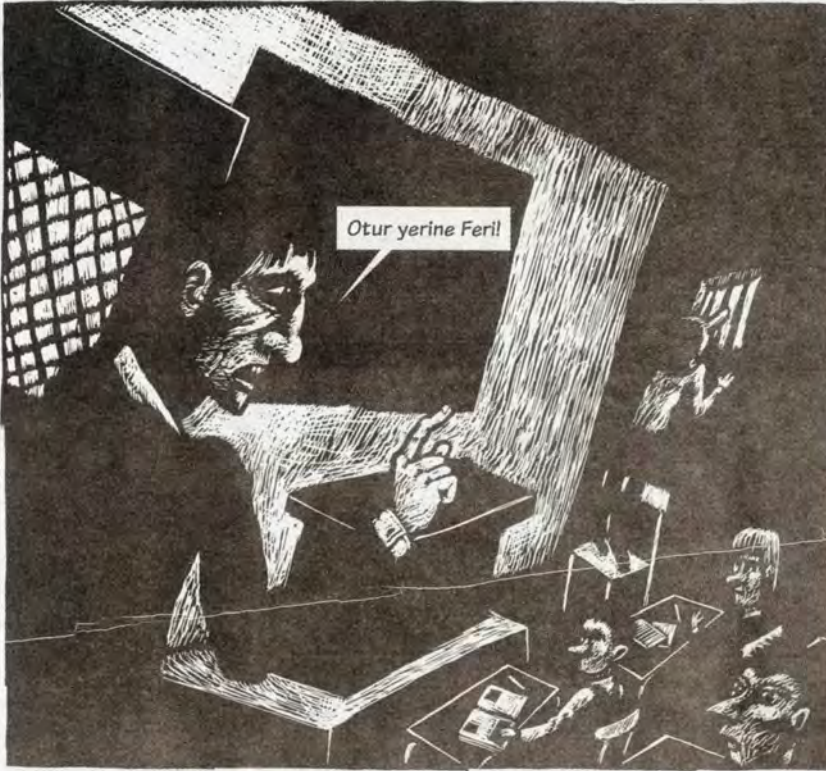
O saçma sapan ve hepsi birbirine benzeyen günlerden biriydi. Neredeyse 24 saat yemek yemediğim ve uyumadığım günlerden biri. Yine kudurmuş gibi sabahtan akşama kadar yazdığım, öfkeden ve yorgunluktan başımın çatlayacak kadar ağrıdığı bir gün. Dışarı çıkayım dedim, biraz hava almak için (pencere bile yoktu kuduğum odasında). Kendimi dışarı atıp gelişigüzel dolaşırken önce kalabalığı fark ettim; garip şarkılar eşliğinde yaptıkları enteresan hareketleri ve sonra bazılarının tuhaf kırmızı kostümlerini. "Vay anasını" dedim dışarıdan, lan bu gece yılbaşıymış. Birden annemi aramak geldi aklıma. Kastamonu'daydı ailem. Elimi cebime attım, uzun süredir sakladığım jetonu aldım ve kulübe aramaya başladım. Porsuk'un kenarındaki kulübeye geçip tuşlara bastım. Tek bir jetonum vardı, konuşmak istediğim binlerce şey vardı, etrafımda eğlenen sürüyle insan vardı ve o an benim sadece anneme ihtiyacım vardı. İkinci çalışta açıldı telefon. Kardeşim çıktı, annemi istedim. Hastaneye götürdü babam dedi. N'oldu, ne hastanesi dememe kalmadan kapandı telefon. Delirmek üzereydim. Dışarı çıkıp kulübenin yakınındaki insanlara jeton sordum. Kimsede yokmuş. Bayiye gidip jeton istedim, parasını yarın bırakırım dedim. Yok dedi pezevenk. Oysa kasanın yanındaki jeton kutusunu görüyordum. Allah belanı

versin deyin sokağa çıktım tekrar. Hayatım boyunca hiç yapmadığım bir şey yapmaya başladım. Geçen insanlara bozuk paranız var mı diye sorarak yürüdüm. Yarım saat fazla dolaştım, en az yirmi kişiye sordum. "Pardon, bozuk paranız var mı?" Yirmisinin de yokmuş bozuk parası. Yavaşakların yılbaşı eğlencesi vardı, markalı botları vardı, sevgillileri vardı, kalemleri, doğalgazları, planları vardı. Ama hiçbirinin bozuk parası yoktu. Serdar aklıma geldi sonradan. Evi biraz uzaktaydı. Ondan alırım jeton parası diye düşünüp tekrar yürümeye başladım. Yolda bir tanıdık denk geldi. Durumu anlatıp para istedim. O parayla da üç tane jeton alıp evi aradım...

Önemli bir şeyi yokmuş annemin. Tansiyonu düşmüş biraz. Ben aradığımda da evdeydi zaten. Konuştuk biraz, kapattım. Sonra odama döndüm hızlıca. İnsanlar eğlenmeye, kahkahalar atmaya devam ediyordu. Ve ben biraz daha baksam suratlarına, o gece kesin cinayet işleyebilirdim. Ciddi bir gerekçeye ihtiyacım yoktu, bir jeton parasını bile esirgeyen ırkın mensubu olmaları yeterliydi. Kendimden korkup hızlıca eve girdim. Kağıtlarımı elime alıp yazmak için yere eğildim. O da ne? Yazmıyor. Diğer kalemi aldım, o da yazmıyor. Diğer de. Diğer de... Kafeden çaldığım ucuz kalemler de donmuştu soğuktan. Bir an Allah'a küfretmek geldi içimden. Sonra hemen tövbe dedim. Gözlerim doldu, tuttum kendimi ağlamadım. Donmuş kalemleri sıkı sıkı avuçlayıp, güldüm. Kahkahalarla güldüm. O gece ben, hayatım boyunca gülmediğim kadar çok güldüm.

HAKAN GÜNDAY KİMIN UMURUNDA! EMRE ORHUN

Önceki gece içtiği litrelerce alkol ter olup gözeneklerinden çıkarken Demir farkına vardı. Karşısındaki çocuklara öğreteceği hiçbir şey kalmamıştı.

Bugün ders yapmayacağız çocuklar. Bir konuyu tartışalım diyorum. Konuşalım yani.

Ne konuşacağız ki hoca?

Ne mi?...Eee... Vicdan mesela. Evet. Kim anlatacak şimdi, vicdanın ne demek olduğunu? Gazi, sen söyle!

Doğumu öylesine bir savaştı ki annesi oracıkta şehit düşmüş, babası da adını Gazi koymuştu. Tabii ki doğuştan topaldı ve tecavüzden yatıyordu. Peki, Gazi kaç yaşındaydı? Kimin umurunda!

Sınıfta iki yıldır çöp tenekesi yoktu. Ve bu yüzden elindeki mendili buruşturup cebine koymak zorunda kalan Demir'in başka bir zorunluluğu daha vardı: Çocukları dinlemek.

Vicdan, hocam, uyutmaz adamı, döndürür böyle yatakta.

Gülmeyin, doğru söylüyor arkadaşınız. Başka?

Bir de Vicdan diye bir kanı vardı bizim orada.

Şırmamayın hemen! Saçmalama sen de Sefo!

Öyle deme hoca! Millet birbirini kesti o Vicdan kanısı yüzünden!

Sefo kan davasından yatıyordu. Babası, hiç tanımadığı birini öldürmesi için Sefo'ya bir tabanca vermiş ama o kestirmeden gidip babasını vurmuştu. Böylece hem dokuz nesildir süren bir kan davası sona ermiş, hem de babasından nefret eden bir çocuk daha huzura kavuşmuştu!

Ama Nedret, kendisi dahil, kimi öldürürse öldürsün huzura kavuşamayacak olanlardandı. Yedi ayığına hırsızlıktan girdiği cezaevinde yedi sene daha yatacağı. Çünkü Demir'den önceki öğretmeni öldürmüştü. Sınıftaki çöp tenekesiyle döve döve... Niye mi? Kimin umurunda!

Vicdan dediğin, sizler, hoca. Ama bende sizlamaz.

Şimdi tutsam seni şurada, dayasam şunu gırtlığına, isyan desem, sen de, çocuğum çocuğum var, yapma, desen, sizlamaz mesela benim vicdanım.

Peki... Anlıyorum Nedret. Başka?

Ben size söyleyeyim mi, vicdan nedir?

Ama bir de Çoban vardı. 16 yaşındaydı...

Söyleyeyim mi hoca?

...Ve bildikleri, sınıfta öğrendiklerinden fazlaydı...

Adı Çoban olan bir çocuk. Kayıp ruhlar çobanı! Her birini tek tek yakalar...

Hoca ne istedi benden, biliyor musunuz?

...ve ait oldukları yere mihlardı!

Geçen derste geldi yanıma, bir kağıt verdi. Üstünde bir adres. Ne bu, dedim. İçeride, dedi, kim var kim yok hepsi gebertilecek! Vardır senin tanıdığın, dedi. Olmaz mı, dedim.

Pazartesi, dedi. Saat tam dörtte.

Ne yapacağız, biliyor musun Demir hoca? Şuna bakacağız! Bekleyeceğiz... Hani soruyordun ya, kaç patlar, diye. Öğreneceksin şimdi!

Bak, bu sınıftan çıkarsa bu mesele, yakarım allahıma! Kimse bilmeyecek! Şimdi önce bu herifin işi görülecek! Ama sonra ne olacak? Ne istersek, o olacak mina koyayım! Bu herif, biz ne istersek yapacak! Telefon mu lazım mesela, tak getirecek! Anladınız mı şimdi vicdanı? Sizin için yapıyorum oğlum bunu! Vicdanlı olduğum için lan manyakları!

İstemiyorum ben hiçbir şey! Vazgeçtim!

Daha önce düşünecektin onu! Otur şimdi şuraya! Otur da bekle adam gibi!

5... 4... 3... 2... 1!

Geçmiş olsun hoca! Saat dört!

...Ve yılbaşında hediye paketlerini ilk açanlar genelde en küçük olanlardı.

Lan Feri! Ne yapşın şimdi bu herif! Söyle bakalım. İlk senin hakkın!

Benim mi?

Ne istiyorsan söyle!

Ne istiyorsam!

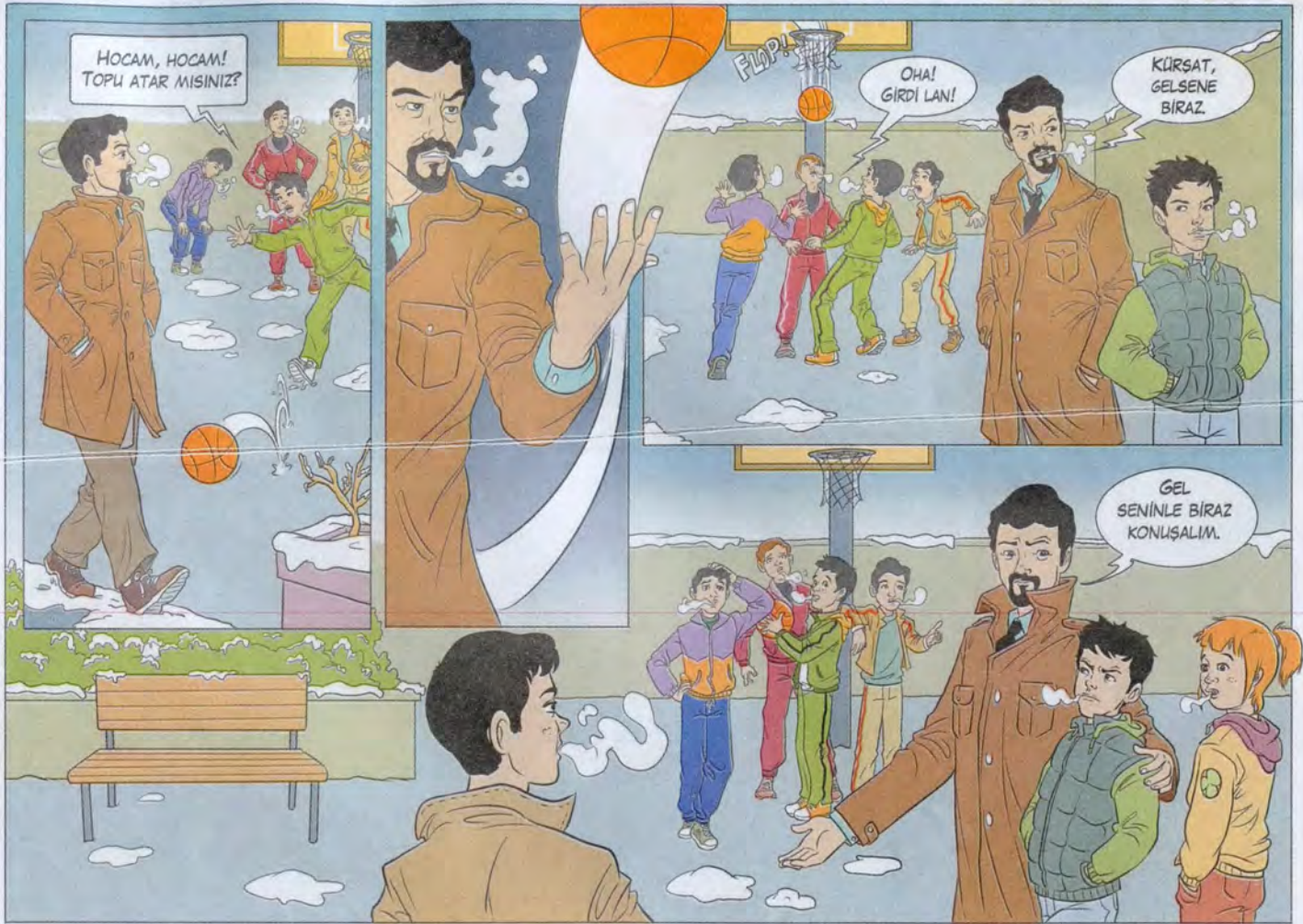
Peki Demir kimi ya da kimleri öldürttü? Kimin umurunda!

GÜLLECI

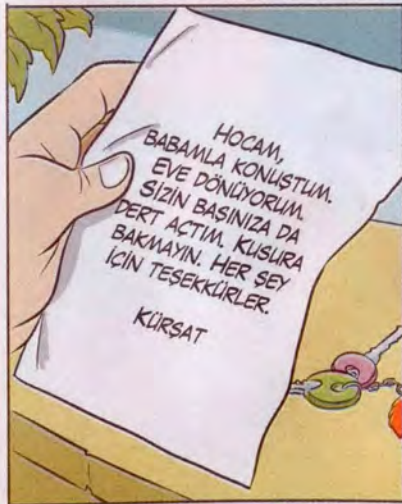
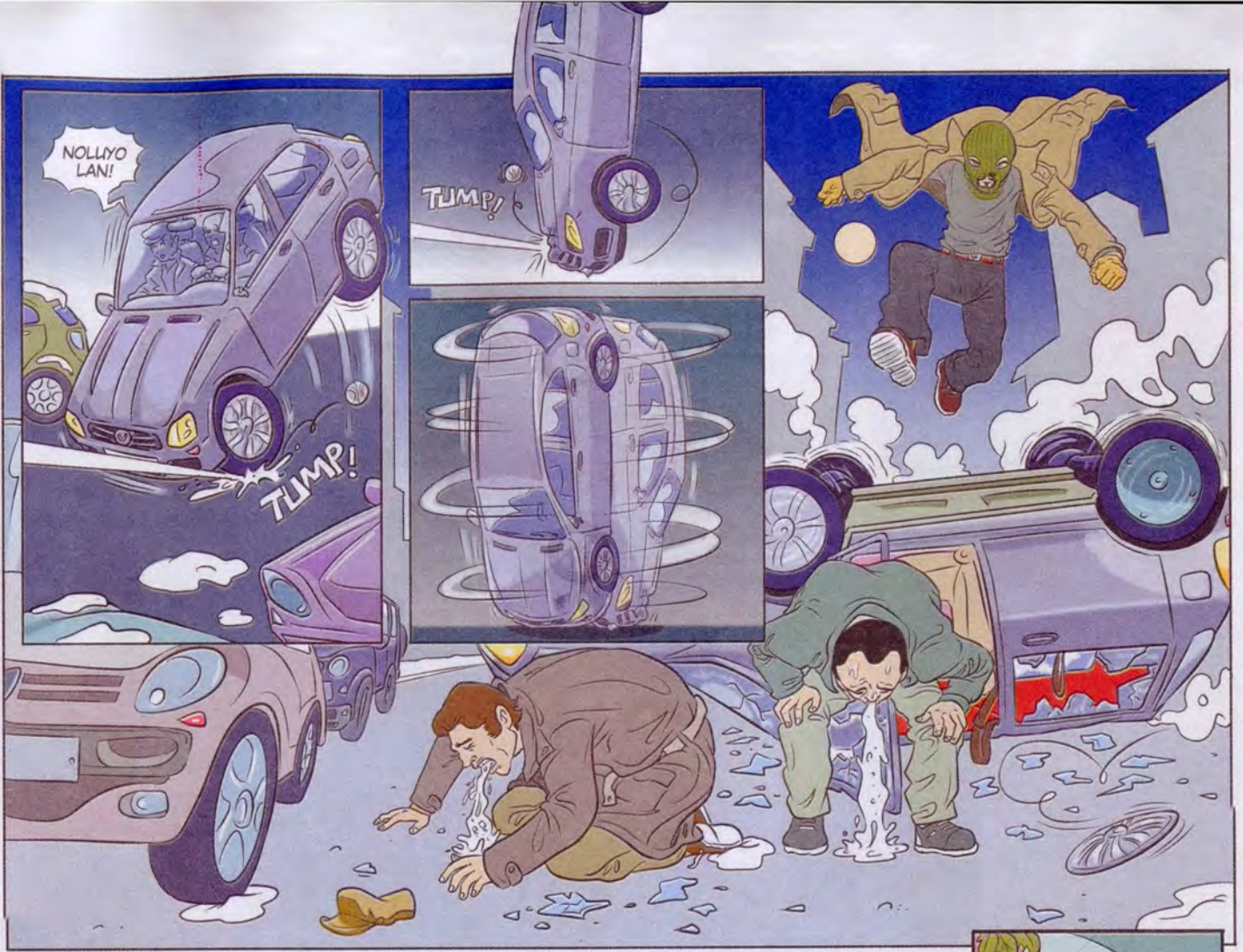
Yazan: AFSİN KUM
Çizen: MAM CİCİ

BAZI GECELER GÜLLECI KİMLİĞİYLE ORTAYA ÇIKAN CENGİZ HAN LİSESİ FİZİK ÖĞRETMENİ ENVER COŞKUN, GÜNDÜZLERİ GÖREVİNİN BAŞINDADIR.

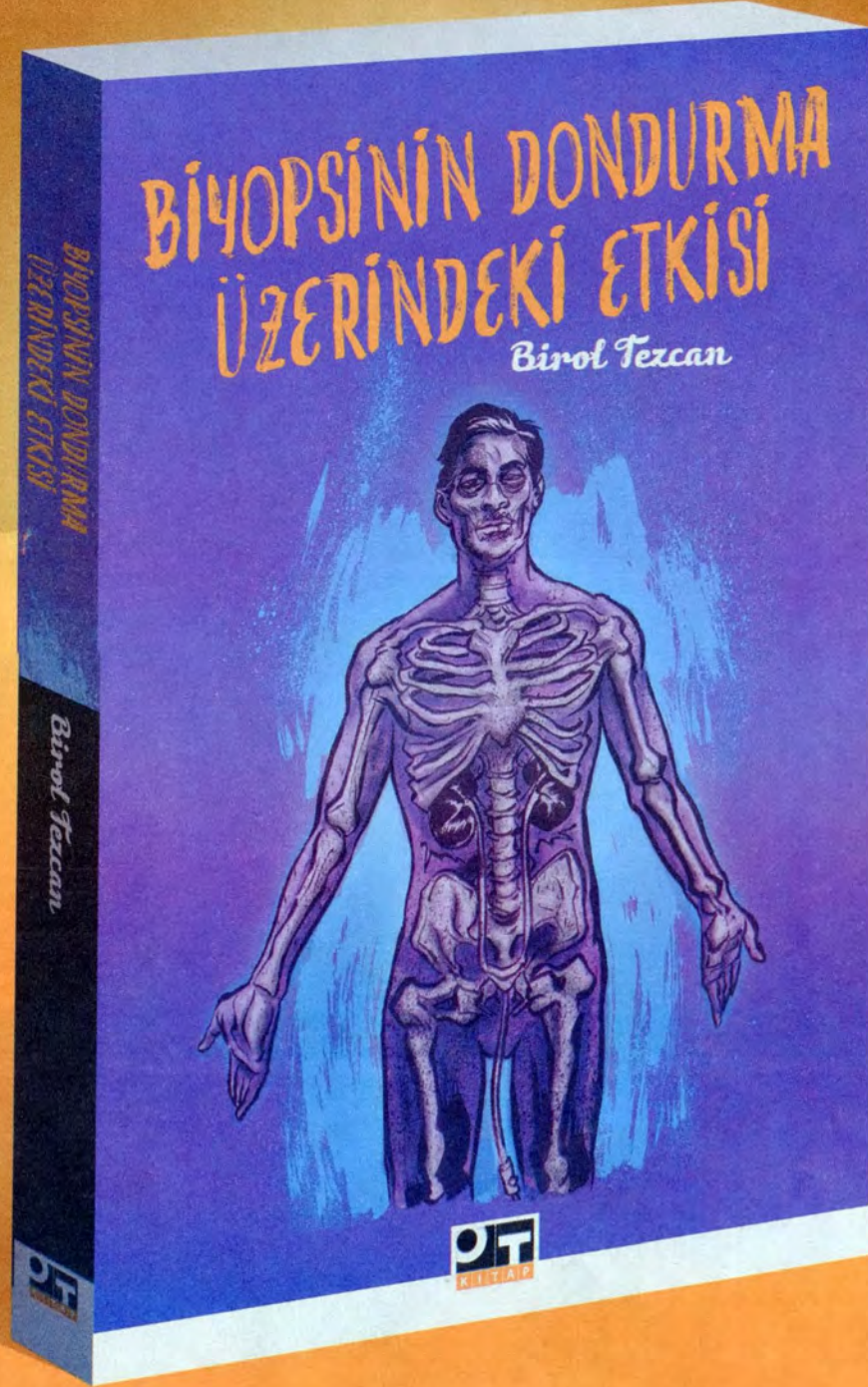

OT KİTAP

"maksat okumak olsun"

BİROL TEZCAN 'dan
öyküler

www.otkitap.com

KÖŞKER

Yazar: BİROL TEZCAN Çizer: MUSTAFA YURT

MUSTAFA, KÖYLÜNÜN EN GARİPSEDİĞİ ADAMDİ.
MUSTAFA, KÖYLÜNÜN PEK DE SEVMEDİĞİ
BİR ADAMDİ. KÖYE SONRADAN GELENLERDENDİ.

KENDİNE BİR DÖNÜM
YER ÇEVİRDİ KÖYÜN
AŞAĞI MAHALLESİNDE.
KERPİÇTEN BİR ODA
YAPTI. ZATEN ÖMRÜ
HAYATINDA BİR O İŞİ
YAPTI, BİR DAHA DA
BİR ŞEY YAPMADI.

KÖYLÜLER DAĞI, ORMANI, KAMU ARAZİLERİNİ KENDİNE TARLA YAPARKEN MUHTAR MUSTAFA'YA "SEN DE SURAYI ÇEVİR. BAĞIN BAHÇEN OLSUN. HİÇ OLMADI TARLA YAPARSA, DEDİ. MUSTAFA, "NE YAPACAĞIM BEN BAĞI BAHÇEYİ? HELE TARLA HİÇ LAZIM DEĞİL." MUHTAR "YAV KENDİNİ DÜŞÜNÜYORSAN ÇOCUKLARINI DÜŞÜN, DOĞACAK TORUNLARINI DÜŞÜN. BUNDAN DAHA İYİSİ Mİ OLACAK? ÇEVİR SURALARI." MUSTAFA, "YOK. BEN KÖŞKERLİK YAPACAM." MUHTAR SAKKIN BAKTI MUSTAFA'YA "KÖŞKERLİK? MUSTAFA GÜLÜMSEDİ "HE..."

SEN DE SURAYI ÇEVİR
İŞTE. BAĞIN BAHÇEN OLSUN

KÖŞKER KÖYDE
NE YAPACAK?

KÖYLÜ KÖŞKERİ
NE YAPACAK?

KÖŞKER
NE DEMEK?

OLSUN, BEN
KÖŞKERLİK YAPACAĞIM

KÖY MEYDANINA, KARGIDAN 2 METREYE 2 METRE BİR DÜKKAN YAPTI KENDİNE. KASABAYA GİDİP KENDİNE BİR TABURE ALDI. BİR DE İŞİNİ YAPARKEN KULLANACAĞI ALETLERİ... KARISI KONUŞMADI O GÜNDEN SONRA. "BİZİ ELE MUHTAÇ EDECEN" DEDİ VE SUSTU. AYNI EVİN İÇİNDE... AYNI SOFRADAN YEMEK YİYEREK GEÇEN KÜS BİR ÖMÜR.

ELE GÜNE
MUHTAÇ EDECEN
BİZİ!

ÇOCUKLARI GÖNÜL KOYDU BABALARINA.

OKUTUR ADAM EDERDİN...
ELE MUHTAÇ ETTİN BİZİ.

ZAMANINDA NEDEN
ÇEVİRMEDİN BURALARI
HERKESE GİBİ?

KARISI, EL TARLALARINDA ÇALIŞTI EVE EKMEK GETİRMEK İÇİN...

ÇOCUKLARI İLKOKULU BİTİRMEDEN, AMCALARI OKTAY'LA
DAĞDA AĞAÇ KÖMÜRÜ YAPARAK SATMAK ZORUNDA KALDILAR.

AMCAM DA OLMASA
AÇLIKTAN ÖLÜRDÜK! BİR
HAYRI DOKUNMADI BİZE!

ALDIRMADI MUSTAFA. KÖŞKERLİK YAPTI.
KÖŞKER MUSTAFA OLDU ADI.

ÖŞLEYE DOĞRU AÇTI DÜKKANINI, SABAHIN KÖRÜNDE DEĞİL.
KIŞIN İÇERİDE, YAZIN KAPININ ÖNÜNDE OTURDU. BİRİ GELİP
AYAKKABISINA PENCE ATTIRSA, YA DA YIRTIGINI DİKTİRSE
MUSTAFA'YA GÜN DOĞARDI.

YAPTIĞI O TEK İŞ, BİR TABAKA TÜTÜN, BİR ÇAY PARASI EDERSE DÜKKANINI KAPATIR,
KAHVEHANEYE OTURUR, DEMLİ ÇAY EŞLİĞİNDE TÜTÜN TUTTÜRÜRDÜ. KİMSİNİN
MASASINA KARIŞMAZ, HERKESTEN UZAK OTURURDU. UZUN UZUN DÜŞÜNÜRDÜ.
NE DÜŞÜNÜŞÜNÜ KİMSE BİLMEZDİ. BİRAZ DA BU YÜZDEN SEVMEZDİ KÖYLÜ, KÖŞKER
MUSTAFA'YI. ÇOK FAZLA DÜŞÜNÜRDÜ. KONUŞKAN OLMAMASI DEĞİL SORUN,
DÜŞÜNÜYÖR OLMASIDYI...

KALK GİT LAN!

İLİŞME HAYRİ!

YA AKŞAMA KADAR BİR
ÇAY İÇİYOR, KAHVEYİ SATIN
ALİYOR SANKİ! KALKSIN
GİTSİN!

BİR TORUNU OLDU MUSTAFA'NIN. GİZLİ GİZLİ SEVDİ... ÇOK SEVDİ. GÖNLÜNDEN
GEÇMİYOR DEĞİLDİ KENDİ İSMİNİN TORUNUNA VERİLMESİ AMA OĞLU AMCASININ,
YANI MUSTAFA'NIN ABİSİNİN İSMİNİ VERDİ; OKTAY.

OKTAY'DAN BAŞKA BİR ŞEY DÜŞÜNMEZ OLDU MUSTAFA. KÖYLÜLER EVE
DOLDU. KİMİ ALTIN TAKTI, KİMİ YASTIĞININ ALTINA PARA BIRAKTI.
KADINLAR, ELLERİYLE DİKTİKLERİ BEZLERİ GETİRDİLER. MUSTAFA
HEPSİNİ GÖRDÜ. GÖRDÜ, ÇÜNKÜ TORUNU DOĞDUĞUNDAN BERİ NEREDEYSE
İŞE GİTMEZ OLDU...

BİR GÜN GÜNEŞ DOĞMADAN KALKTI MUSTAFA. YUFKA EKMEK, İKİ DOMATES, İKİ SALA-
TALIK ALIP BİR BEZE SARDI. SESSİZCE ÇIKTI. KİMSE UYANMAMIŞTI. UYANDIKLARINDA
ŞAŞIRDILAR MUSTAFA'NIN EVDE OLMAMASINA AMA UNUTUP GİTTİLER HEMEN.

MUSTAFA BİR TARLADA ÇALIŞTI O GÜN. TARLAYI BELLEDİ. YANINDAKİ TARLADA DA HAYRİ ÇALIŞIYORDU. HAYRİ SEVMEZDİ MUSTAFA'YI... İÇİNE DOKUNURDU MUSTAFA'NIN...

ÖĞLEN OLDUĞUNDA DAYANAMADI MUSTAFA, HAYRİ'NİN YANINA GELDİ. AZIĞINI AÇTI. "AZIĞIMI PAYLAŞ," DEDİ. "ÜÇ GÜNLÜK DÜNYA, NE SEN BANA KÜS, NE DE BEN SANA," DEDİ. HAYRİ'DE ZEYTİN DE VARDI. BİRLİKTE YEDİLER. HAVADAN SUDAN KONUŞTULAR.

HAYRİ HAYRETLER İÇİNDEYDİ. İLKİTİ MUSTAFA'YI BİR BAKKASININ İŞİNDE ÇALIŞIRKEN GÖRMESİ. BİR DE DÜŞÜNCELİYDİ HAYRİ.

BEN BİRAZ ŞURADA
UYUYUP, SONRA
ÇALIŞACAĞIM.

UYUYUP KALMA HA,
BAK TARLANIN
SAHİBİ GELİR!

YOK YOK,
SEN MERAK
ETME.

MUSTAFA UZUN SÜRE ÇALIŞIP HAYRİ'Yİ GÖREMEYİNCE GİDİP DE UYANDIRAYIM DİYE DÜŞÜNDÜ. HAYRİ'NİN YATACAĞI YER TARLANIN ALT KISMINDAYDI, O YÜZDEN UZAKTAN GÖRÜNÜMÜYORDU.

MUSTAFA TARLAYA VARDIĞINDA HAYRİ'Yİ, ALTINDA YEMEK YEDİKLERİ AĞACA KENDİNİ ASMIŞ OLARAK BULDU.

KOŞARAK KÖYE GİTTİ

KOŞUN! HAYRİ
KENDİNİ
ASMIŞ!

KÖYLÜ, AĞACIN ETRAFINDA TOPLANDI. HERKES ŞAŞKINDI. BOYLARI YETMEDİ HAYRİ'Yİ ASILDĞI YERDEN İNDİRMeye. HER KAFADAN BİR SES ÇIKTI.

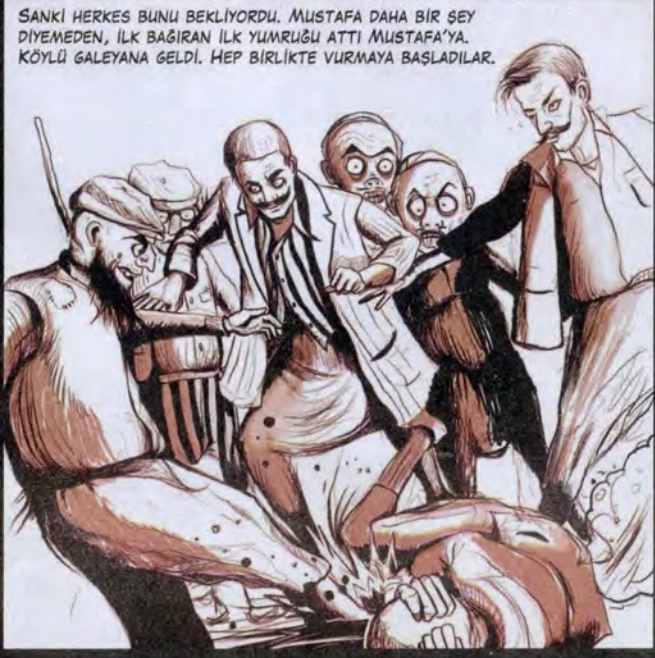
NIYE ASSIN KI
KENDİNİ?

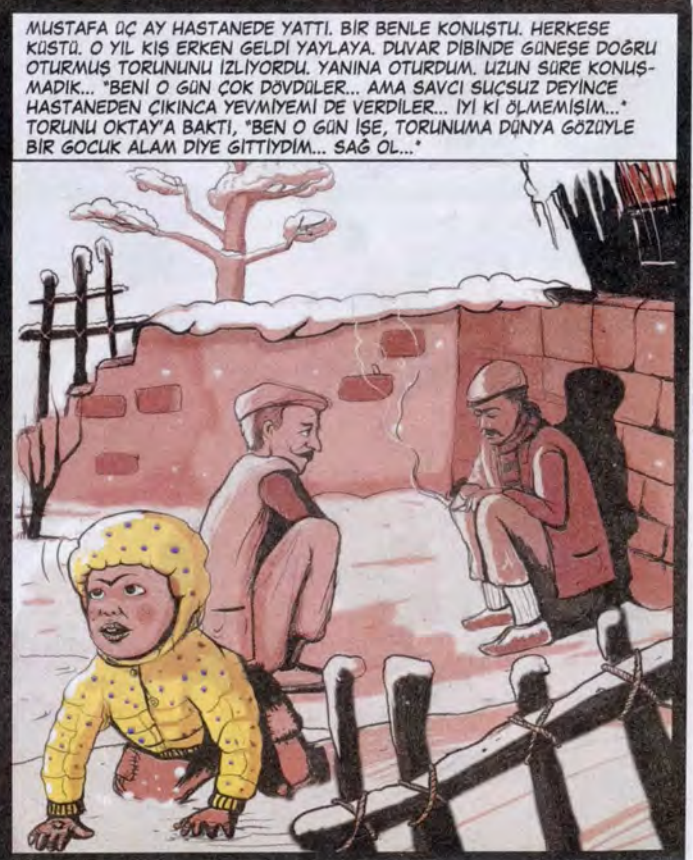
NIYE ASTI BU
KENDİNİ?

O SIRA BİRİ
MUSTAFA'YA BAKTI...

SEN ASTIN! HAYRİ
KENDİNİ ASACAK ADAM
DEĞİL!

SANKİ HERKES BUNU BEKLİYORDU. MUSTAFA DAHA BİR ŞEY DİYEMEDEN, İLK BAĞIRAN İLK YUMRUĞU ATTI MUSTAFA'YA. KÖYLÜ GALEYANA GELDİ. HEP BİRLİKTE VURMAYA BAŞLADILAR.

Winter is Coming!

Tevfik Merkut

PUTİN NASI VURDU KOBRAYI MASAYA! 5300 FALAN! ORTALIK KARIŞIK VALLA!

SAKA LEN SAKA HEYEM SEYAPMA... BU ARADA KÖYÜN KÖYÜNE DEMİSKEN, BU MİLLETE DE KÖYÜN DEDİLER AMA SAYIN CUMHURBAŞKANIMIZ BİRE BİRDE PUTİNİ ALIR DIYORUM İSMETİ ÖYLE POZ KESTİĞİNE BAKMA, KOF PUTİN...

RIYANNA MESELA, MEMESİNDE VIDA VARMIS. VALLA BEN İLK ONDA GÖRDÜM, VIDALI FALAN AMA BEBEK GİBİ HATUN HA!

ARI DEYİNCE AKLIMA NE GELİYÖ ALLASKINAF ARI DEMEK ANAP DEMEKİR İSMET... YENİ NESİL ÇOK CAHİL !!

PEKİ TUGRUT ÖZAL'IN FANTASTİK GİDİSİNİ BİLİR MİSİN? PELİKAN GİBİ GİDİSİ VARDI RAHMETLİNİN. TOPRAĞI BOL OLSUN...

BEN OLSAM SAKAL BIRAKIRDIM, SAKAL AYIP ÖRTER İSMET... HIPSTER DEDİĞİN GİDİLİ İNSAN ÖZÜNDE, BAĞCILAR STAYLA NİYE SAKALA PRİM VERMEDİ? ADAMIN İHTİYACI YOK, ÇÜNKÜ FİTİ! PIZZAYLA SEMİRMİŞ İNSAN HIPSTER OLUR, AYIK OLI YA DA BURNU FALAN BÜYÜKTÜR, BİLEMEDİM SİMDİ...

HERKES SAKALLANDI, BEBEK YÜZLÜ ÜNLÜ İŞİ DE BİTTİ, NE DERSİN?.. Dİ KAPRIYO, BURAK KUT, BRED PIT HEP SAKALA DÖNDÜLER... SAKALLI BEBEK BUNLAR DECCAL GİBİ, TÖVBELER TÖVBESİ!!!

SANA Bİ SEY DİM Mİ KESİN "DECCAL" DIYE ANKARALI DEATH METAL GRUBU VARDIR İSMET... ELEMANLARININ YARISI DA BANKACI OLMUŞTUR SİMDİ... EHEHE!

NEYSE GÜLÜM SANA DOYUM OLMAZ, SEYTANDI SAKALDI SAKATA GELMEYELİM, BİLİYOSUN KAFKA ALİYOLAR BU ARA!

YARIN ONU SEYAPARIM BEN SANA, HEM TÜRKİYE'NİN ORTADOĞU POLİTİKASINI KONUŞURUZ BİRAZ... ÖPİYORUM!!!

-mutsuz son-

MACERA DEVAM EDİYOR! 5. KİTAP KİTABEVLERİNDE!

SIMPSONLAR DEİRDİ

YENİ

aylak kitap

instagram/aylakkitap
twitter/versus_aylak
facebook/aylakkitapyayinlari

KESTANE

YAZAN: YEKTA KOPAN
ÇİZEN: ALİ ÇETİNKAYA

SÖĞÜK, KESTANECİ ÇOCUĞUN ÇATLAMIS ELLERİNE SALDIRIYOR.

AMA YÜZÜNDEKİ MUTLU GÜLÜMSEMİYİ
YOK ETMEYİ BAŞARAMIYOR.

KÜÇÜK KESEKÂĞITLARI, BÜYÜK KESEKÂĞITLARI, EL TERAZİSİ, GRAMLAR, KEPÇE VE EN ÇOK DA SICAĞI GÖRDÜKÇE ATESLİ BİR SEVİŞMEYE
HAZIRLANIRCASINA KABUKLARINI TERK EDİP ÇIPLAK KALAN KESTANELER, BU SERT ELLER TARAFINDAN KIRILGAN BİR KUYU İLE OXSANIYOR.

KESTANECİNİN KARARLI GÜLÜMSEMESİ İÇİMİN FIRTINASINI BÜYÜK BİR USTALIKLA DİNDİRİYOR

YENİ BİR
YIL GELİYOR
ABİ, DİYOR.

ÖYLE, DİYORUM, ÖYLE AMA BEN BİR ÖNCEKİNİ BİTİRMEDİM HENÜZ.

KESTANE SONSUZ BİR ÖPÜCÜK GİBİ AĞIZINDA DAĞILIRKEN ARKAMA DÖNÜP YÜRÜYÖRÜM. KISA SÜRECEK BİR ŞARKI YETERLİ BANA, UZUN DEĞİL ÇÜNKÜ YOLUM.

DİPNOT*

